

SAIF 90 år

Jubileumsboken 2003

Redaktör

Erwin Apitzsch

Grafisk form

Mattias Lasson

Samordnare

Josef Åhman

Skribenter

Erwin Apitzsch, Jörgen Bengtsson, Stefan Bergh, Sten Björnum, Suzanne Elmqvist, Kenneth Erskog, Anna-Maria Gustafsson, Christer Gustavsson, Ulf Karlsson, Ulrica Kartengren, Anders Manheden, Pär Mattsson, Kerstin Melander, Britt-Marie Olsson, Anders Rönmark, Walter Rönmark, Kristina Thurée, Lars Wass, Jan Åman och Ulf Öhrman.

Omslag

Bild från SSIF, fotograf Ulf Eriksson

Tryckeri

Tennbergs

Innehåll

Förord	3
Jubileumsbok	7
Med hjärtat i SAIF	8
Är SAIF en demokratisk organisation?	11
Organisationsförändringar i förbundet	16
Jämställd idrott	20
Reflektioner kring ledarskapet i studentidrotten	24
Gympapasset - en bestseller	30
Solastafettens uppgång och fall	33
Vad studentidrotten har gett mig som ideell ledare	36
SAIF:s samarbete med andra specialidrottsförbund	38
Internationellt agerande	42
Internationell tävlingsverksamhet	47
Hur ser en hundraåring ut?	50
Årsbok 2002-2003	53
Ordföranden har ordet	55
FISU Forum öppnade för studentinflytade	56
SAIF först med Student-VM i innebandy	58
Vinteruniversiaden i Tarvisio 2003	60
En ungdomlig cup har blivit stor	62
"Kvinnliga Unga Ledare"	64
Verksamhetsberättelse 2002-2003	67
Förbundet	68
Projekt och utbildningar	72
Nationellt	73
Internationellt	74
Förtroendevalda/team/anställda	76
Resultat	77
Föreningstävlingen	81
Statistik - Projekt och utbildningar	82
Förbundet i siffror	83
Medlemsföreningar	84
Årsredovisning	86
Revisionsberättelse	92
Förklaringar	93

Förord

Boken du håller i din hand är mer omfattande än tidigare årsböcker. Förutom den sedvanliga verksamhetsberättelsen och artiklar från det gångna året innehåller den nämligen en mängd historiska tillbakablickar. Med anledning av SAIF:s 90-årsjubileum vill vi ta tillfället i akt att försöka spegla förbundets utveckling.

Men att dokumentera en organisations historia är en delikat uppgift och präglad av ett visst mått av subjektivitet. Vilka källor finns det? Vad skall man ta med? Hur skall det presenteras? Vår ambition med denna jubileumsbok har varit att ge en överblick över några av de viktigaste händelserna i SAIF:s historia under de senaste 25-30 åren och belysa den utveckling och de förändringar som skett. I utgångsläget var målsättningen att spegla hela förbundets verksamhet, från föreningsnivå till den internationella nivån, och därför tillfrågades ett stort antal personer med kännedom om dessa verksamhetsområden.

Flertalet av de tilltänkta författarna kände sig hedrade av uppdraget men tyvärr var det många, speciellt föreningsledare, som tackade nej. Ett annat mål var att få en någorlunda jämn könsfördelning av författarna. Inte heller i det avseendet gick det som planerat. Det var framför allt flera kvinnliga författare som meddelade att de inte kunde åta sig den tilltänkta uppgiften. Därför speglar den här jubileumsboken bara en del av SAIF:s historia under de senaste decennierna. Trots det innehåller jubileumsboken tolv spännande och intressanta artiklar, som spänner över ett stort spektrum av aktiviteter. De omfattar såväl huvudsakligen dokumentbaserat innehåll som helt fria, personliga

betraktelser. Som redaktör har jag vinnlagt mig om att faktauppgifterna i artiklarna skall vara korrekta, medan författarnas minnesbilder, tolkningar och slutsatser, så som de presenteras här, inte har varit föremål för samma granskning. Författarna har således fått stor frihet att utforma sina bidrag efter eget tyckande.

Förutom artiklarna har vi även fått in några korta anekdoter och minnesbilder. Dessa små guldkorn har sprängts in i texten, mellan de ordinarie artiklarna.

Den inledande artikeln är skriven av Lars Wass, SAIF:s kanske mest hängivne supporter, som skickade mig ett långt manus som tar sin början redan 1663. Den första delen av detta manus skall vi spara för publikation vid ett senare tillfälle. Den andra delen börjar med SAIF:s bildande 1913 och sträcker sig fram till slutet av 60-talet. Det är den delen som inleder den här boken och den ger ett bra avstamp för de efterföljande artiklarna.

Ulf Karlsson belyser i sin artikel ”Är SAIF en demokratisk organisation?” det viktigaste av det som avhandlats på SAIF:s förbunds möten, den högsta beslutande instansen i förbundet. För somliga är det nog en överraskning att det är organisatoriska och inte ideologiska frågor som oftast har debatterats. Närmare bestämt är det frågan om hur rösterna skall fördelas mellan distrikten och föreningarna på förbundsmötet som varit föremål för motioner, diskussioner och voteringar. Andra ärenden som ofta ventilerats är ekonomiska frågor och förbundets internationella engagemang.

Hur SAIF har organiserat sig för att så effektivt som möjligt fullgöra förbundets uppgifter beskrivs i Christer Gustavssons artikel om organisationsförändringar. Man kan konstatera att både organisationsformen och den språkliga beteckningen har genomgått flera förändringar under de senaste decennierna. Sålunda har personerna i förbundet med åren blivit viktigare än själva organisationen och i språkligt hänseende har utvecklingen gått från byråkratiska benämningar som *utskott till team*.

En av de största förändringarna i den svenska idrottsrörelsen, och även i SAIF, är den som har skett på jämställdhetens område. Kristina Thurée, som började i förbundets Q-grupp och slutade som ordförande, ägnar sin artikel åt denna utveckling. I SAIF började vi uppmärksamma jämställdhetsfrågan i mitten av 70-talet. Jag var då ordförande i utbildningsutskottet och kommer ihåg att jag i inbjudan till sektionsledarkonferensen för bollsporter i Umeå 1975 särskilt vände mig till kvinnliga ledare. Det kom inte en enda. På den tiden var tjejerna inte så aktiva i bollsporter som nu. Sedan mitten av 80-talet har SAIF:s styrelse bestått av hälften män och hälften kvinnor och valberedningen, bestående av tre personer, har sedan dess varit företrädd av båda könen. Även på ordförandesidan har SAIF ett bra facit, två kvinnliga och två manliga ordförande sedan 1983.

När man är mitt uppe i en verksamhet är det ibland svårt att överblicka vilka förändringar som inträffar. När jag läste Janne Åmans artikel om ledarskapets utveckling fick jag nästa en aha-upplevelse. Visst var det

nästan enbart elitidrott som gällde i slutet av 60-talet. Studentidrotten i Lund erbjöd till exempel utbildning som kommuninstruktör. Numera är i princip all utbildning inriktad på motionsidrott. Som ledamot och ordförande i SAIF:s utbildningsutskott 1973-1986 hade jag tillfälle att både diskutera policyn för förbundets utbildning och dess utformning. Det primära målet var givetvis att tillgodose medlemsföreningarnas behov men också att ge studentidrottsledare en god grund att stå på efter ledarinsatsen inom studentidrotten.

Gympapasset - boken som blev en internationell storsäljare - kom till då Kerstin Melander (tidigare Linder) och Suzanne Elmqvist var verksamma i utbildningsutskottet. Den senaste upplagan visar hur oerhört mycket motionsgymnastiken har utvecklats. Från rätt och slätt manlig respektive kvinnlig motionsgymnastik, där det endast fanns musik till den inledande löpningen, till mixade pass med musik under hela passet och ett utbud på 30-40 olika former såsom mamma- och babygympa, dansinspirerad aerobic, rehabiliteringsinriktad gympa, gympa utan hopp med stång och vibrationsträning.

Tre lokala studentidrottsarrangemang har fått nationell genomslagskraft - Solastafetten, KSIF Cup och Brännbollscupen. Det första, Solastafetten, är föremål för Sten Björnums artikel, i vilken vi får följa Solastafetten från starten till slutet. Apropå starten så vill Lars Wass minnas att det var Dovrestafetten mellan Oslo och Trondheim som gav Erling Andersson idén att starta något liknande i Sverige.

Ulrica Kartengren beskriver sin egen ledarinsats på ett sätt som säkert är ganska typiskt för många inom studentidrotten som får en förtroendepost på förbunds nivå - från verksamhetsledare till ordförande i studentidrottsföreningen, via några års arbete i förbundsstyrelsen till någon annan förtroendebefattning inom idrottsrörelsen.

Mitt eget bidrag till jubileumsboken är en beskrivning av samarbetet med andra specialidrottsförbund. Trots att jag kände till utfallet av samarbetssträvandena mellan SAIF och Skolidrottsförbundet var det mycket spännande att i protokoll och andra dokument följa händelseutvecklingen. När jag hade kommit till slutet tog jag kontakt med några av de personer som var direkt involverade och fick deras syn idag på det som hände då. Detta var inte min tanke från början, men berikar artikeln på ett högst påtagligt sätt. Jag vill särskilt tacka Walter Rönmark för hans detaljerade och omfattande skildring, av vilken jag har valt ut de bästa bitarna.

Trycket från medlemsföreningarna på att visa konkreta resultat av SAIF:s internationella arbete har säkert bidragit till att detta, i mina ögon, har varit så framgångsrikt. Walter Rönmark och Stefan Bergh redogör i sin artikel för en del av denna verksamhet som har omfattat främjandet av motionsidrott, jämställdhet och demokrati. Jag har deltagit på ett flertal generalförsamlingar i FISU och kan bara konstatera de oerhörda skillnader som finns jämfört med ett svenskt årsmöte. På 70-talet hade SAIF:s motioner till FISU framför allt ett ideologiskt innehåll, medan de senare även hade en

mer pragmatisk prägel. Försöken att demokratisera FISU var inte så lyckade. Däremot lyckades SAIF bättre med att driva motionsidrotts- och jämställdhetsfrågor. Den första motionsidrottskonferensen i Lund 1980 följdes av några till i andra västeuropeiska länder och bidrog starkt till att motionsidrotten fick större uppmärksamhet internationellt.

På tävlingsidan har SAIF stått för introduktionen av flera idrotter på den internationella studentscenen genom att vara först med att arrangera Student-VM i grenen. I Kenneth Erskogs artikel får vi en inblick i det svenska engagemanget såväl som arrangör som deltagarland i FISU:s tävlingsutbud. Otaliga är de minnen som jag har från framför allt Sommaruniversiader. Efter att ha suttit på läktaren som fotograf vid mina två första Universiader, bestämdes att jag skulle delta i inmarschen i Edmonton 1983 då vi endast hade ett fåtal deltagare på plats. Det var en häftig känsla, mycket starkare än jag hade föreställt mig, att höra jublet från ett fullsatt stadion då speakern ropade ut Sverige i högtalaren.

Avslutningsvis tar Pär Mattsson med oss på en tripp in i framtiden, närmare bestämt till 2013 då SAIF fyller 100 år. De flesta försöken att blicka in i framtiden baseras på en tro att utvecklingen sker linjärt, men oftast inträffar det saker i omvärlden som medför att det inte blir så. För att utvecklas behöver man dock en vision och därför är det nyttigt att tänka i framtidsbanor. Vi får väl ta fram det här sista kapitlet i jubileumsboken om tio år och antingen bli imponerade av författarens förmåga att förutsäga framtiden eller konstatera ”hur

FÖRORD

kunde du tro så galet”. För säkerhets skull avstår jag från att tro något.

Till sist vill jag tacka alla skribenter som har studerat verksamhetsberättelser, styrelse- och förbundsmötesprotokoll samt andra dokument men också letat i minnet efter ”hur det egentligen var”. Tack för ert engagemang och den tid som ni har ägnat åt denna jubileumsbok. Jag vill rikta ett speciellt tack till Josef Åhman på kansliet, som har haft huvudansvaret för jubileumsbokens språkliga innehåll och enhetliga utformning. På ett mycket kompetent och positivt sätt har han bidragit till att spetsa artiklarnas läsvärde och även berikat min kunskap på sitt specialområde.

Erwin Apitzsch

Jubileumsbok

Med hjärtat i SAIF - reflektioner kring studentidrottens framväxt

Lars Wass,
Kanslist 1959-65
Styrelseledamot 1963-73

Studentidrotten i början av 1900-talet stod stark och var ledande inom svensk idrott. Möjligen tar jag i litet, men gör det därför att universitetsidrotten i Sverige fått stå i skymundan och inte bedömts efter sina förtjänster. Gösta Holmér, legendarisk friidrottstränare, tränade studenterna i Uppsala under en period och år 1936 anställdes landets förste idrottslärare - Lave Bjarnholt - i Uppsala för ett årligt arvode av 6 000 kronor. Fröken Sonja Heine var 1929 inbjuden att göra en uppvisning på Studenternas IP i Uppsala och år 1945 arrangerades en akademisk stadsmatch i boxning mellan Uppsala och Stockholm. Internationellt utbyte förekom på olika nivåer inom studentidrotten och den var ofta gränsöppnande efter stoppade utbyten. Studentidrotten kunde - ville - prövade!

Samma dag som SAIF konstituerades - den 23 maj 1913 - arrangerades svenska akademiska mästerskap i friidrott i egen regi. Till 50-årsjubileet utkom en jubileumsskrift, som behandlar åren 1913-1963. Jubileumsåret var ett synnerligen aktivt idrottsår för förbundet. När SAIF invaldes i FISU, i Sofia år 1961 passade förbundets vice ordförande, Kaj Tesch, på att inbjuda till studentvärldsmästerskap i handboll och orientering i Sverige år 1963. Handbollen nappade man på i FISU, men orientering var så främmande för tolkarna att de

inte ens översatte den delen. Så den grenen fick vänta till 1974.

Handbollen hade träningsmatcher i Uppsala hösten 1962, i Linköping och Örebro mellan jul och nyår och på nyårsafton 1962 invigdes turneringen - sju länder deltog - i Universitetshuset i Lund. Ett fantastiskt arbete hade lagts ner av LUGI med dess ordförande Olof Nordström i spetsen och Stig Björnung, idrottslärare i Lund och dessutom lagledare för det svenska laget, som vann turneringen. Från SAIF inspirerade Gunnar Torstensson och Kaj Tesch liksom Lars Mårdell, Birger Granström (hans solosång av norska nationalsången i Arlövs sporshall trettondagsafton 1963 var helt oförglömlig¹) och undertecknad.

Bengt Johansson, sedermera framgångsrik förbundskapten, inledde sin karriär inom studentidrotten.

¹ I matchen mellan Spanien och Norge hade Olof Nordström och Torsten Carlus ansvar för att spela nationalsångerna. Men istället för Norges nationalsång ljöd en okänd melodi ur högtalarna - okänd för alla utom de japanska spelarna som ställde sig i givakt på åskådarpåls. Efter ytterligare ett par misslyckade försök att hitta rätt spår, tog Birger Granström två steg fram och sjöng den norska nationalsången a cappella!

Jag har den senaste tiden funderat över hur vi ekonomiskt kunde klara av den turneringen och mycket mera 1963 ty SAIF:s budget var på den tiden blygsam, cirka 50 000 – 60 000 kronor som kom efter ansökan ur Fonden för Idrottens Främjande. Dessutom frade förbundet 50-årsjubileum i Uppsala och genomförde Nordiska Akademiska Mästerskapen (NAM) i fotboll i Uppsala (Bo Parnevik var gäst och imitator - det var i början av hans karriär som underhållare). Fotbollsturneringen spelades med tvådomarsystem och redan två år tidigare vid NAM i fotboll i Århus infördes avbytarsystem och lagkapten med armbindel. Nationsfotbollen i Uppsala prövade redan på 50-talet inspark i stället för inkast. Studentidrotten har alltid varit och kan alltid vara föregångare inom idrotten!

Hela 1960-talet var genomgående en bra period för studentidrotten. Riksidrottsförbundet antog SAIF som medlemsförbund 1964 (SAIF hade inte fått ansluta sig vid en tidigare ansökan på 1930-talet) och det var väl bara någon enstaka person som grymtade. Fram till 1960 hade förbunden inom Nordens Akademiska Idrottsförbund, NAIF, en överenskommelse att inget av förbunden skulle ansluta sig till FISU. Den 9 april 1960 sammanträdde NAIF i Stockholm. Efter votering blev resultatet att ingen ändring i fattade överenskommelser gjordes. Danmark och Norge ville att det skulle vara som tidigare; Finland och Sverige sade ja till att varje förbund skulle få besluta efter eget gottfinnande. I samband med NAM i orientering på hösten samma år kom beslutet ”fritt fram”, vilket möjliggjorde SAIF:s inträde i FISU 1961. NAIF:s saga kunde några år senare ha blivit all, men som tur var skickade Karlstad ”fel”

representanter till Förbundsmötet 1974 och NAIF fick fortsätta.

En annan stark insats var arrangerandet av International Student Sport Conference på Billingeus 1971 på uppdrag av CESU. CESU var ursprungligen en intresseorganisation för idrottslärare startad av Bertil Åström, Uppsala, Carl Schneider, Zürich och Curt Marx, Israel. Jag tror man kan säga att SAIF och GSIF (Göteborgs Studenters Idrottsförening) genomförde ett mycket lyckat arrangemang och för det fick förbund och föreningar mycket beröm.

Lite lobbyverksamhet gav senare möjlighet för vissa personer att bekläda poster inom FISU:s styrelse och utskott. Fast nog hade man önskat Kaj Tesch att få stanna kvar i FISU:s styrelse och inte få ta ”bakvägen” ut, framför allt inte för att han slogs för bredd- och motionsidrotten och en demokratisering av FISU. Tesch häcklades i Sverige för allt för mycken insats för tävlingsidrotten och så fick han gå internationellt för att han ivrade för vad jag beskrivit ovan. Han blev i alla fall SAIF:s hittills ende hedersledamot. Gunnar Torstensson utsågs till hedersordförande, när han slutade sin ordförandebana och SAIF är kanske ett av få förbund, som kan ståta med bara en hedersordförande och en hedersledamot genom tiderna. Men jag har ju själv suttit i ledande position i förbundet och inte förmått att klämma fram belöningar till personer, som borde ha hedrats.

Vid 50-årsjubileet och senare jubileer har förbundets förtjänsttecken delats ut, så visst har det belönats! Jubileet 1963 genomfördes den 17 maj med smittkoppsepidemi i landet och spritstrejk. Men det blev ett bra jubileum med stor uppslutning, donationsmedel för breddidrott för de högskole- och universitets-studerande från Förenade Liv och paneldebatt med tempo. Förbundets Järnplakett var ny - tre exemplar delades ut (Göran Abrahamsson, Göteborg, Karin Larsson, Lund och Erik Uddebom, Stockholm) och senare blev plaketten den som tilldelades utmärkelsen "Årets Studentidrottsprestation". Den första gick till Göran Sallnäs, Lund för avgörande insats i finalen i Student-VM i handboll 1963. Men tyvärr kom den utdelningen liksom mycket annat av sig i slutet av 1960-talet.

1967 fick SAIF mottaga SCIF:s (Svenska Centralföreningen för Idrottens Främjande) belöning "Stora Priset som Årets Förbund". Det var första gången det priset delades ut och också enda gången det fanns villkor med för mottagaren. Satsning på breddidrott vid universiteten skulle det bli för de medlen, som förresten var dubblade det året, och för det anställdes en konsulent - Bengt Johansson, som i två år tjänade SAIF.

Men jag vill inte säga att allt var bättre förr! Var tid har sin tjusning, vi får alla rätta oss efter de förutsättningar som ges och vi som fått glädjen att jobba inom studentidrotten har fått med oss mycket positivt som varit till nytta och glädje i många situationer.

Är SAIF en demokratisk organisation?

**Ulf Karlsson,
Styrelseledamot sedan 1988**

SAIF är förstås formellt, liksom samtliga övriga specialidrottsförbund som är anslutna till Riksidrottsförbundet, i allra högsta grad en demokratisk organisation. Basen för verksamheten och organisationen är det frivilliga medlemsbegreppet och vi har alla de formella instrument - stadgar, ett beslutande förbundsmöte och en verkställande styrelse - som krävs för att man skall kunna definieras som en demokratisk organisation.

Men, eftersom detta är en jubileumsartikel och då skall man ju helst ha ett historiskt perspektiv, så kan det vara intressant att blicka bakåt och studera vilka uttryck förbundets inre demokratiska liv har tagit sig genom åren. Det är ju nämligen så att demokrati inte kan och inte får reduceras till en formalitet: att man utåt sett har en organisation och stadgar som bygger på demokratiska principer. Minst lika viktigt är att dessa principer får genomslag i det praktiska arbetet, så att man är en demokratiskt *vital* organisation, där relationerna mellan de som är valda - styrelsen - och de som väljer - i vårt fall förbundsmötet - är goda och där alla parter deltar aktivt i den demokratiska processen. Och det är, vilket inte är unikt för SAIF, oftast lite svårare att uppnå.

Artikeln bygger främst på vad som hänt på våra förbundsmöten de senaste 20 åren, eller för att vara lite

mer exakt - sedan 1980. Under denna tidsperiod har undertecknad, främst genom att studera förbundsmöteshandlingar men även genom att väcka egna minnen till liv, försökt få en bild av hur aktivt förbundsmötena varit. Med aktivt menas i detta sammanhang vilka frågeställningar, motioner och propositioner som har behandlats på förbundsmötena och vilka beslut som har fattats på grundval av dessa. Vad är det då som har engagerat förbund och medlemsföreningar under den tidsperiod som artikeln försöker täcka?

Vem bestämmer och vem betalar?

Den fråga som under årens lopp oftast väckt föreningsarnas intresse och engagemang har huvudsakligen handlat om förbundets interna organisation - det vill säga hur organisationen skall se ut på förenings- och distriktsnivå, och hur inflytandet i form av tilldelning av röster vid förbundsmöten skall fördelas mellan dessa nivåer. Denna fråga har också ofta varit kopplad till frågan om medlemsavgifter, eftersom SAIF vanligtvis haft ett system med differentierade avgifter där man försökt skilja på små och stora föreningar. Kriterier för att göra denna differentiering har, vilket kanske inte är så överraskande då "plånboksfrågor" ofta väcker engagemang, varit en vanligt förekommande fråga på förbundsmötena.

Förbundsmötet 1979 tillsatte en stadgegrupp som fick i uppgift att se över den demokratiska organisationen och lägga fram ett förslag som "skulle garantera att förbundet organiserades på bästa sätt, och där det direkta inflytandet på förbundsverksamheten skulle prioriteras". Stadgegruppen presenterade sitt förslag

vid Förbundsmötet 1981, och föreslog en modell där den regionala nivån - Specialdistriktsförbund/Ombudsmän - skulle få 33 mandat (SDF-mandat) och den lokala - medlemsföreningarna - 22 mandat (IF-mandat).

Förslaget blev föremål för en omfattande debatt, som i huvudsak handlade om att hitta rätt ”balans” mellan IF- och SDF-mandat, men blev, efter en viss justering av röstfördelningen (37 SDF-mandat och 18 IF-mandat) slutligen godkänt av förbundsmötet. Det bestämdes också att grunden för fördelning av SDF-mandat skulle vara antalet studenter i respektive distrikt och, när det gällde IF-mandat, antalet individuellt anslutna medlemmar i respektive förening. Vidare beslutades att skilja på små och stora föreningar genom att utgå från det så kallade kanslikriteriet, det vill säga föreningar med kanslier betraktades som stora och fick därmed betala den högre medlemsavgiften.

Denna modell överlevde ända till 1988, då förbundsmötet tyckte det var dags att titta på frågan igen. Även denna gång var det de differentierade medlemsavgifterna som initierade diskussionen. Vissa medlemsföreningar tyckte kriterierna för att skilja stora och små föreningar var ologiska. Styrelsen fick i uppdrag att utreda frågan och lade följande år, 1989, fram en rapport som dock inte fick majoritetens stöd. I stället tillsattes den så kallade Linköpingsgruppen, kallad så eftersom det var Linköpings Studenters IF (LSIF) som var drivande i frågan, och som fick i uppdrag att göra en grundlig genomgång av ärendet.

Linköpingsgruppen blev dock inte särskilt lyckosam. Gruppen träffades aldrig då flertalet medlemmar strax efter förbundsmötet lämnade sina uppdrag inom studentidrotten och därmed också sitt intresse för att jobba vidare med frågan. Frågorna hamnade därmed i någon sorts ”ingenmansland” till Förbundsmötet 1991, då Uppsala Studenters IF (USIF) återkom med en motion angående medlemsavgifter där man vände sig mot att kanslikriteriet skulle vara allena rådande för att avgöra om föreningen skulle räknas som stor eller liten.

Styrelsen funderade på frågan i ytterligare ett år och lade vid Förbundsmötet 1992 fram ett, i detta avseende, ganska radikalt förslag när det gällde hur IF-mandaten skulle fördelas vid förbundsmötena. I stället för att utgå från något sorts mer traditionellt ”volymkriterium” när det gällde att fördela mandaten, till exempel föreningens storlek mätt i antalet medlemmar och/eller relaterat till antalet studerande i distriktet, så föreslog styrelsen att mandaten skulle fördelas med utgångspunkt för hur aktiv - med vilket menades deltagande på centrala förbundsaktiviteter - respektive föreningen varit under de två år som föregick det aktuella förbundsmötet.

Modellen byggde på ett sofistikerat poängberäknings-system och innebar bland annat att de föreningar som varit mest aktiva tilldelades IF-mandat vid förbundsmötet. De ansågs därmed också tillhöra kategorin ”stora” medlemsföreningar och fick nöjet att betala den högre medlemsavgiften. Styrelsen fick stöd för principen om att införa en ”aktivitetsbaserad” modell

även om det från en del håll riktades kritik mot att förslaget var lite väl ”studentikost” till sin karaktär.

Modellen fungerade dock någorlunda tillfredsställande under några år, även om det var administrativt tungarbetat och kanske inte alltid självklart vilka aktiviteter som skulle vara poänggivande i detta hänseende.

Vid Förbundsmötet 1997 blev det en ny vända kring frågan om medlemsavgifter och kriterier för att skilja stora föreningar från små. Denna gång bestämde man sig för att införa ett nytt kriterium, föreningens omsättning, och satte gränsen för att betraktas som stor förening till sådana som hade en omsättning som översteg 100 000 kr.

Därefter var det lugnt till Förbundsmötet 2002 då styrelsen hade tänkt till igen och lade fram ett nytt förslag när det gällde fördelningen av både IF- och SDF-mandat. Det nya förslaget var en återgång till, i detta sammanhang, mer traditionella kriterier när det gäller fördelning av röster vid förbundsmöten. Avgörande för hur mandaten skulle fördelas skulle enligt förslaget vara antalet medlemmar i respektive medlemsförening, där föreningarna tilldelades mandat i enlighet med en ”trappstegsmodell” och där ”taket” sattes till fyra mandat. Vidare garanterades samtliga föreningar ett grundmandat och när det gäller SDF:en så föreslogs att dessa skulle få två mandat vardera.

Modellen var sympatiskt nog enkel och lättbegriplig och antogs, förutom när det gällde utformningen av själva ”trappstegsmodellen”, där förbundsmötet till

slut fastnade för tre nivåer (1 000, 3 000 och 7 000 medlemmar), utan någon större diskussion. Och därmed har vi nått nutid i denna fråga som säkert kommer att leva vidare och leda till nya förslag när det gäller former för medlemsinflytande och utformning av modeller för uttag av medlemsavgifter.

Visst kan vi vara internationella också!

En annan fråga som understundom engagerat föreningarna är den internationella verksamheten. Detta är kanske inte så konstigt då förbundet – i alla fall under överskådlig tid – varit ett förbund där medlemsföreningarna i huvudsak ägnar sig åt friskvård och breddidrott på lokal och nationell nivå. Den internationella studentidrotten däremot handlar i huvudsak om elitidrott, där deltagarna, även om de är studenter, i praktiken representerar andra idrottsförbund.

Omfattningen och inriktningen på den internationella verksamheten har därmed varit en återkommande fråga på många förbundsmöten, då föreningarna velat försäkra sig om att det internationella arbetet inte i alltför hög grad tagit resurser från den nationella. Karlstads Studenters IF (KSIF) och LSIF är exempel på medlemsföreningar som i ett historiskt perspektiv haft ett särskilt ”gott öga” till denna fråga och som med jämna mellanrum väckt frågan på förbundsmötena; bland annat motionerade KSIF 1981 om att SAIF:s roll i samband med Universiaddeltagande skulle begränsa sig till att endast hjälpa intresserade förbund med anmälan, och LSIF lämnade 1990 in en motion angående att förbundets internationella verksamhet i huvudsak skulle ha samma inriktning som den nationella, det

vill säga att även i internationella sammanhang i första hand satsa på breddidrott.

Trots en viss spänning i denna fråga, så fördes faktiskt under en längre tid en seriös diskussion om förbundet skulle arrangera en Sommaruniversiad i Sverige. Styrelsen väckte frågan första gången vid Förbundsmötet 1984 och förslog att frågan skulle utredas förut-sättningslöst. Styrelsen menade också att ett eventuellt arrangemang inte skulle kosta förbundet något, utan ställde till och med i utsikt att det skulle vara en ekonomiskt lönsam affär för förbundet - som skulle säkra förbundets ekonomi under många år. I första hand så jobbade man mot Stockholm, men även Göteborg var aktuellt i ett senare skede av utredningsarbetet. Styrelsen återkom under ett antal år till förbundsmöten med lägesrapporter om hur arbetet fortskred. Frågan ”dog” dock när Stockholm till slut bestämde sig för att inte satsa på projektet.

Och mera om pengar

Frågor kring resekostnader och -bidrag när det gäller deltagande på förbundets verksamhet har också varit i fokus på ett antal förbundsmöten. Till exempel vid Förbundsmötet 1987, då Idrottsklubben Studenterna i Umeå (IKSU) motionerade angående ändrade resebestämmelser för förbundet. Tanken var att arbeta för ett rundare Studentidrotts-Sverige, och motionen siktade in sig på att deltagare från Västerbotten skall ha rätt att flyga till Uppsala och orter söder därom - liknande regler fanns sedan tidigare men då gick gränsen vid Göteborg. Och Studentidrotten i Luleå (STIL) lämnade in en motion med liknande syften

till Förbundsmötet 1991. Frågan om någon typ av reseutjämningsfond respektive -bidrag tillhör också i någon mån kategorin ”eviga” frågor där det är svårt att hitta lösningar som tillfredsställer alla. Oftast är det föreningarna i norr som väcker frågan, då de tycker att resandet när det gäller deltagande på SAIF-verksamhet är något obalanserat, det vill säga betydligt fler resor söderut än norrut.

Kansliets plats på jorden

En annan fråga som väckte heta känslor, men som möjligen kan betraktas som en kuriositet i dag, gällde ett förslag från styrelsen vid Förbundsmötet 1989 att flytta förbundets kansli från Uppsala till Idrottens hus i Stockholm. Frågan fick ett stort symbolvärde där förbundets historiska förankring och identitet i studentstaden Uppsala ställdes mot mer praktiska aspekter när det gällde närhet och samarbete med olika delar av idrottsrörelsen. Frågan diskuterades i alla fall under mer än två timmar och engagerade 22 talare innan förbundsmötet slutligen beslutade, med röstsiffrorna 19 - 13, att kansliet skulle vara kvar i Uppsala.

Det finns naturligtvis ytterligare frågor som i mer eller mindre utsträckning engagerat förbundsmötena och därmed också medlemsföreningarna, men de ovan nämnda är nog de som varit mest frekventa eller som i någon mening ”utmärkt” sig.

Och till slut några kloka ord

Vad kan man då dra för slutsatser av ovanstående? Är förbundet en demokratiskt "livaktig" och "vital" organisation - sett ur ett 20-årsperspektiv? Det beror förstås på hur man definierar begreppen.

Även om artikeln lyft fram frågor som väckt debatt är förbundet knappast en organisation som präglas av hårda strider och starka intressekonflikter - och särskilt inte på det mer ideologiska planet. Förbundsmötena är normalt sett ganska fridfulla tillställningar och stormiga diskussioner och omröstningar tillhör ovanligheterna. Detta betyder emellertid inte att den demokratiska processen skulle vara slumrande. Och att det trots allt förekommer debatt och meningsskiljaktigheter ser jag som ett friskhetstecken. Dessutom ger inte debatten på förbundsmötena någon heltäckande bild av förbundets demokratiska arbete. En annan viktig del, som inte speglas här, är den löpande, mer informella dialogen som förekommer inom alla demokratiska organisationer.

Däremot ska man inte sticka under stol med att SAIF, i likhet med de flesta andra medlemsbaserade organisationer, får allt svårare att engagera medlemmarna vare sig det gäller att delta på medlemsmöten eller att åta sig olika typer av förtroendeuppdrag. Engagemanget finns inte per automatik längre utan måste understödjas och uppmuntras genom olika åtgärder, till exempel genom att man ser över sina ibland "överbyråkratiska" arbets- och mötesformer som kan verka avskräckande på vissa. Och i det arbetet har vi alla ett ansvar!

Guldorn

För lite mat... och för mycket?

Deltagarna i Student-VM i orientering 1974 var förlagda i Yngsjö på Pensionat Kastanjelund, som för det mesta hade pensionärer som gäster. Efter två dagar sade ägaren: "Hade jag vetat att orienterare äter så mycket hade jag aldrig åtagit mig det här".

År 1988 var SAIF värd för ett möte i Lund med CESU-kommittén där ledamöternas medelålder var över 50 år. Lunds universitet bjöd på en middag och när jag efteråt tackade husmor för maten sade hon: "Hade jag vetat att ni var så gamla hade jag bjudit på något lättare".

Erwin Apitzsch

Organisationsförändringar i förbundet

Christer Gustavsson,
Tävlings- och Motionsutskottet 1976-87
Styrgrupp AKTivitet 1988-95

Tyngdpunkten i artikeln är en beskrivning av förändringar i SAIF:s förtroendemannaorganisation under de senaste 25 åren. Jag ska samtidigt försöka se om det finns ett samband mellan antalet medlemsföreningar och storleken på förbundets förtroendemannaorganisation. Har den växt i takt med medlemsutvecklingen?

Organisationen under Ulf Mossberg och Walter Rönmark

I samband med att Ulf Mossberg tillträdde som ordförande 1973 skedde en omorganisation av SAIF så att kommittéer och utskott bildades. Efter Förbundsmötet 1976 strävade styrelsen att bemanna alla fyra utskotten (Organisationsutskott, Utbildningsutskott, Tävlingsutskott och Administrativt utskott) med ledamöter utanför förbundsstyrelsen. Totalt innebar det en ideell organisation bestående av sex personer förutom styrelse, valberedning och revisorer samt internationella delegater. Utöver detta fanns en särskild Studentiformkommitté med representanter från Trygg-Hansa och Friluftsförbundet. SAIF hade vid denna tidpunkt 13 medlemsföreningar.

1977 blev Walter Rönmark ordförande. 1978 tillkom en redaktionskommitté och året därpå tillsattes en arbetsgrupp för kvinnlig idrott, Q-gruppen.

De riktlinjer som dokumenterades under 1982 beskriver på ett bra sätt hur man sett på sammansättningen av utskotten:

- Ingen styrelseledamot bör vara med i mer än ett utskott.
- Utskottsordföranden bör vara ordinarie ledamot.
- Ordföranden i förbundet bör inte samtidigt vara utskottsordförande.
- Så många föreningsrepresentanter i utskotten som möjligt.

Organisationen under Kristina Thurée

Kristina Thurée (tidigare Ernstsson) valdes 1983 som ny ordförande. En ny organisation introducerades med två nya utskott, info/PR och föreningsutskottet, samtidigt som gamla utskott avvecklades. Även projektgrupper kunde tillsättas. Styrelsen tog direkt ansvar för frågor av policy- och planeringskaraktär som tidigare legat på utskotten. Syftet med omorganisationen var att skapa en mer flexibel organisation och uppmuntra till ökat engagemang från alla håll. SAIF hade vid denna tidpunkt 21 medlemsföreningar.

I decembernumret av SAIF aktuellt 1984 presenterades en organisation som byggde vidare på föregående års förändringar. Det löpande arbetet skulle nu skötas av de fem utskotten som leddes av var sin styrelseledamot. Den främsta nyheten var att styrelsen behöll en del frågor som drevs som projekt understödda styrelsen. Exempel som nämns är Universiader, studerandehälsövård, Tanzania-stöd och jämställd idrott. Planeringsgruppen, bestående av två styrelseledamöter och

kanslichefen, förberedde styrelsens möten samt hade mandat att handlägga akuta ärenden.

1986 sammanfattas SAIF:s styrkor och problem på ett mycket bra sätt av Kristina:

”*Vår styrka* är att vi har entusiastiska människor, såväl personal som förtroendevalda, som sprutar idéer, unga människor som vill att det ska hända saker, som gärna ser förändringar och då till det bättre. Vi har ett positivt och öppet arbetsklimat.”

”*De problem* vi har är många idéer och ambitiösa planer, men inte ekonomiska resurser att genomföra detta. Vi har en ekonomi idag som i princip bara räcker till så kallad basverksamhet. När det gäller personella resurser så kan vi inte ’belasta’ de förtroendevalda alltför mycket – de har trots allt ett heltidsarbete att sköta.”

Lösningen blev att *prioritera hårdare* genom att årligen identifiera förbundets basverksamhet samt att utveckla ett specifikt område i taget (*långtidsplaner*). Med riktning mot år 2000 funderade styrelsen nu på en *flexibel organisation*. 1988 såg den dagens ljus. Med hjälp av Riksidrottsförbundet fick ”en pigg 75-åring på offensiven” en organisation där fler personer med specialkompetens kunde involveras. Organisationen hade tre ansvarsnivåer:

1. styrelsen med *strategiskt* och långsiktigt perspektiv
2. tre styrgrupper med *taktiskt* perspektiv, bestående av erfarna personer (en styrelseledamot, en anställd och en förtroendevald)
3. arbets- och projektgrupper (initialt 17 team) med det direkta operativa ansvaret

Vad jag minns från mitt utskottsperspektiv så skapade kreativiteten och idériokedomen ett stort behov av planering med tillhörande budgetarbete. Ett arbete som krävde mycket kraft för att bli bra och planering för att kunna fungera. Byråkraten i mig tilltalas av planering men jag minns att det var mycket gny och gnäll samtidigt som några förtroendevalda tappade intresset. Förändringen var dock positiv för min personliga del. Rollen som ordförande i styrgrupp Aktivitet blev en bra förberedelse inför kommande projektledarjobb.

Organisationen under Stefan Bergh

1989 tillträdde Stefan Bergh som ordförande och 1992 såg han vissa brister i den fyra år gamla organisationen. Bland annat tog budgetarbetet fortfarande för mycket kraft av organisationen. Ett tecken i tiden var att det blev svårare och svårare att rekrytera personer som tog på sig ideella ledaruppdrag. Under året avvecklades en styrgrupp och kvar blev styrgrupperna för Aktivitet och Utbildning. Under 1995 påbörjades arbetet med en plattare organisation med större ansvar för personalen. Styrgrupperna avvecklades och tre basområden skapades: tävling, motion och organisation.

För min egen del innebar det att jag lämnade rollen som styrgruppsordförande (Aktivitet) för att ingå i en nytillsatt utvecklingsgrupp. Personligen tyckte jag inte att det var bra att avveckla styrgrupperna. Eftersom styrgrupperna avlastade de operativa grupperna en hel del administration så skapades utrymme för det rent operativa som oftast var drivkraften för individernas engagemang i teamen. Jag var också tveksam till den kraftiga minskning av antalet ledare som blev

resultatet. Rekryteringsbasen för nya styrelseledamöter minskade och färre föreningar fick chansen att delta i förbundets centrala arbete.

Organisationen under Charlotte Ahlström och Pär Mattsson

Ingen stor organisationsförändring genomfördes under Charlotte Ahlströms ordförandeskap (1998-2002). Förtroendemannaorganisationen har kontinuerligt anpassats efter verksamhetens behov och personalens roll har fortsatt att stärkas. Det har inte varit någon reell brist på intresserade förtroendevalda. Men till och från har dock teamens arbete påverkats av en stor omsättning av ledare med bristande kontinuitet och kompetensluckor som följd.

När Pär Mattsson tillträdde som ordförande gjordes emellertid återigen en översyn av organisationen, som 2003 resulterade i två nya team, med syfte att förbättra förbundets informationsspridning och erbjuda medlemsföreningarna ett ökat stöd: Team Information och Team Föreningsutveckling.

De anställda

I samband med förarbetet till högskolereformen "U-68" fördubblades antalet högskoleorter i Sverige och studentidrotten växte snabbt. Sommaren 1968 anställdes också förbundets första heltidsanställda tjänsteman och redan till höstterminens start anställdes också en konsulent. Tack vare högskolereformen 1977 lyckades SAIF få resurser att anställa ytterligare en konsulent och SAIF fick fyra anställda. Nu startade också en ny expansion och antalet medlemsföreningar ökade

sakta men säkert. 1994, i samband med att Ingemar Nyman tillträdde som generalsekreterare, minskades personalstyrkan från fyra till tre personer. Antalet anställda har inte ändrats sedan dess.

Den regionala organisationen

Den regionala organisationen bestod länge enbart av ombudsmän. 1986 bildades Upplands Akademiska Idrottsförbund och 1989 fanns specialdistriktsförbund (SDF) i Uppland, Småland, Stockholm och Skåne. Redan från starten 1995 var förväntningarna höga på förbundets nya regionala organisation med sju regionala SDF. SDF-verksamheten har emellertid haft svårt att blomstra, förutom i Uppland där samarbetet var på plats sedan tidigare. Verksamheten har varierat mycket från år till år och från SDF till SDF. Som en konsekvens av detta tog SAIF under 2002 initiativ till att RF såg över sina stadgar när det gäller förbundens SDF-organisation.

Jag har fått vakta min tunga för att inte utbrista ett "vad var det jag sa" när SDF-organisationen har varit på dagordningen. Jag var redan från början negativ till att lämna ombudsmännen och gå över till en SDF-organisation. Mina erfarenheter som SDF-ordförande i en annan idrott gjorde mig tidigt mycket tveksam till att SAIF skulle kunna få fungerande SDF. Det var svårt nog att engagera ledare i föreningarnas styrelser och det var ännu svårare att få ledare som jobbade för flera föreningar i en SDF-styrelse.

Medlemsutveckling och förtroendemannaorganisation

SAIF konstituerades den 23 maj 1913 på Stadion i Stockholm av fyra föreningar. Under de första femtio åren tillkom endast två föreningar, men därefter dubblerades antalet på tio år (från 6 föreningar 1963 till 13 föreningar 1973). Sedan dess har expansionen fortsatt. 20 föreningar uppnåddes 1982/83, 30 föreningar 1985/86, 40 föreningar 1990/91, 50 föreningar 1992/93, 60 föreningar 1997/98 och 70 föreningar 2002/03. Som jämförelse har förtroendemannaorganisationen varierat från drygt 20 personer 1976 och 85 st 1988 till 30 st 2003.

80-talet - en expansiv tid

Jag kan inte se något samband mellan antalet medlemsföreningar och storleken på SAIF:s förtroendemannaorganisation. Det är rimligt att förtroendeorganisationen växer i takt med antalet medlemsföreningar, men så är ju inte fallet. Troligtvis är det återigen ekonomiska realiteter som styr. En ständigt återkommande diskussion under åren har rört bidragsberoendet och hur den externa finansieringen ska bli bättre. Sponsorer har inte saknats men de har varit få och har inte på sikt kunnat minska beroendet.

Förtroendemannaorganisationen var som störst under Kristinas och Stefans ordförandetid. ”Det var en expansiv tid med många nya högskolor med ambitiösa studenter som hade nya idéer som skilde sig från den traditionella och etablerade studentidrotten” säger Kristina när hon tänker tillbaka på 80-talet. ”Millennieskiftet var en magisk planeringshorisont som

tillsammans med 75-årsjubileet ytterligare drev på utvecklingen” fortsätter Kristina.

Min uppfattning är att ledande tjänstemän och förbundsordförande är de som i första hand har satt sin prägel på SAIF:s organisation. Förbundsarbetet delas mellan personal, styrelse och övriga i SAIF:s förtroendemannaorganisationen. Ansvars- och arbetsfördelning mellan dessa tre delar har förändrats över tiden. Det är naturligt att förflytta ansvar och arbete mellan de tre beroende på vilken del som är starkast och efter situationen. För att snabbt kunna ställa om organisationen gäller det att alla delar är starka och förberedda på förändringar. Det är svårt att hitta rätt nivå på omsättningen av ledare för att få en bra mix mellan kontinuitet och personer med nya erfarenheter. En av mina käpphästar är att rekryteringsbasen måste vara stor. Tidigare har SAIF löst det genom en stor förtroendemannaorganisation. På senare tid har förbundet övergått till att försöka ha många och bra kontaktytor med medlemsföreningar och föreningsledare.

Jämställd idrott – historisk tillbakablick över de senaste 25 åren

Kristina Thurée,
Ordförande 1983-89

”Kvinnor och män, flickor och pojkar, skall inom idrottsrörelsen ha samma rättigheter, skyldigheter och möjligheter och de ska dela inflytande och ansvar.”

Denna allmängiltiga definition på jämställdhet är en självklarhet för oss idag. Men så har det inte alltid varit inom idrotten. När Riksidrottsförbundet (RF) fyllde 50 år var andelen kvinnor i idrottens föreningsliv cirka 15 %, vid 100-årsdagen 2003 var de cirka 44 %. I ungefär tjugofem år har RF bedrivit ett kontinuerligt jämställdhetsarbete. Som ett av RF:s medlemsförbund, har därför även SAIF aktivt verkat för att nå de inom idrottsrörelsen gemensamt uppsatta målen.

70-talet – kvinnlig idrott på agendan

Det var under sjuttioalet som jämställdhetsarbetet inom idrottsrörelsen tog fart. Ett relativt begränsat utbildningsprojekt vidgades och blev 70-talets mest omfattande satsning inom området kvinnlig idrott. För första gången i Riksidrottsförbundets historia antogs 1977 ett program för jämställd idrott och samtidigt avsattes särskilda medel för satsning på kvinnlig idrott. Målet var att forma ”idrott tillsammans – på samma villkor för kvinnor och män, flickor och pojkar”.

...och vad hände inom SAIF?

Detta beslut resulterade i att SAIF på sitt Förbunds-
möte 1979 tillsatte en arbetsgrupp för kvinnlig idrott. Förbundsmötet betonade att frågorna om idrott på samma villkor är oerhört viktiga – men frågan var hur vi skulle nå dit. Gruppen fick följande direktiv:

- att försöka formulera mål på olika nivåer för förbundets kvinnoiddrotts-satsning;
- att initiera diskussion kring temat idrott tillsammans – på samma villkor;
- att ge förslag till åtgärder som kan leda till målet.

För mig, som nyinvald ung ledamot i gruppen, vidtog därefter ett spännande arbete. Först och främst att engagera medlemsföreningarna för detta viktiga arbete, och dessutom att få förmånen att medverka i en rikssatsning som gav stor uppmärksamhet. För att få fokus på arbetet valde arbetsgruppen att genomföra uppdraget i form av ett projekt, och valde symbolen ”Q” som samlingsbegrepp. Gruppens namn blev därför ”Q-gruppen”.

80-talet – från kvinnlig idrott till jämställd idrott

Under 80-talet bedrevs jämställdhetsarbetet inom RF med målet att förbättra förutsättningarna för flickor och kvinnor att komma med i idrotten. Medlen som användes var intensifierad utbildning av kvinnliga ledare och riktade bidrag för satsning på kvinnlig idrott och för forskning. Ett stort antal projekt drevs under begreppet ”Kvinnoidrottens nya giv”. Grundtanken var att undvika konfrontationen mellan kvinno- och

mansidrott, och att kvinnoidrotten i sina aktioner skulle förstärka idrotten i stort.

Jämställdhetsarbetet omfattade bland annat följande: speciellt riktade medel, utbildningsaktiviteter, information, forskning, uppbyggande av nätverk samt internationellt och utomidrottsligt samarbete – till exempel samarbete med det jämställdhetsarbete som pågick inom departement och regeringskansliet under temat ”Varannan damernas”.

I mitten av 80-talet ändrades inriktningen från kvinnlig idrott till jämställd idrott. Skälet till detta var i början mera en anpassning till samhällets arbete med frågorna än en övertygelse bland idrottsledarna. Kunskapen om jämställdhet ökade och genom Eva Olofssons doktorsavhandling ”Har kvinnorna en sportslig chans” (1988) fick idrotten en rejäl kunskapsplattform att bygga vidare på.

...och vad hände inom SAIF?

Det var i början av denna expansiva tid, som ”Q-gruppen” genomförde sitt uppdrag. Som grund för arbetet utgick vi från den omfattande enkäten som hade gjorts bland SAIF:s 17 medlemsföreningar, där resultatet avseende andelen män och kvinnor var följande:

- Styrelseledamöter: 22 % kvinnor – 78 % män
- Utövare: 37 % kvinnor – 63 % män
- Anställda: 52 % kvinnor – 48 % män
- Ledare: 29 % kvinnor – 71 % män

Syftet med projektet var att bredda frågan och belysa jämställd idrott ur såväl ledare/styrelse-, som tävlings- och utbildningsperspektiv. Följande aktiviteter genomfördes på central nivå:

- Träffar för kvinnoansvariga i medlemsföreningarna
- Ledar-, domar- och funktionärsutbildning av kvinnor i föreningarna
- Jämställd idrott som tema på idrottslärar- och tjänstemannakonferenserna
- Centrala cuper för kvinnor (basket och innebandy)
- Debatt- och informationsartiklar i SAIF aktuellt

Men arbetet gav även effekter ute bland föreningarna, genom att lokala cuper arrangerades och nya träningsgrupper startades. Annars hade föreningarna från början lite svårt att ta till sig detta projekt. Mycket beroende på att i unga år, och på studenters vis, så uppfattar man inte detta som något problem. Å andra sidan så var det just därför viktigt att lyfta frågan, och om man ser till de träffar som anordnades för kvinnliga ledare och styrelseledamöter så var de välbesökta. När det gäller själva tävlingsdelen, så var den mixade tanken redan verklighet, varför dessa aktiviteter inte lockade lika många som beräknat.

Efter tre års projekt, vid Förbundsmötet 1982, lämnade Q-gruppen en slutrapport på förbundets satsning. I samband med denna, gav gruppen också förslag på fortsatta åtgärder i form av olika utbildningsinsatser. Inriktningen var att satsa dels på en subventionering av deltagaravgifter till SAIF:s kurser, dels på en träff för alla kvinnliga styrelseledamöter centralt och i

föreningarna. Målsättningen med denna träff skulle vara att stötta de kvinnor som blivit verksamma i förbundet. Dessutom skulle stöd ges till lokala kurser och lokala undersökningar i syfte att nå fler verksamma kvinnor inom idrotten.

Med hänsyn till de genomförda insatserna under åren och förbundets struktur, beslutade Förbundsstyrelsen 1982 att upplösa Q-gruppen och att integrera de planerade satsningarna i den övriga verksamheten. Förbundsstyrelsen fick det direkta ansvaret för att verka för en jämställd studentidrott, vilket även innebar att riktade medel kunde läggas på kommande satsningar.

1983 valdes jag till ordförande i SAIF, den första kvinnliga, och upptäckte ett mycket positivt gensvar och stöd från studentidrottsledare. Som ordförande i ett ungt förbund med en jämställd grundsyn upplevde jag aldrig några problem att styra SAIF-skutan mot sina mål. I styrelsen fanns både kvinnor och män, så min uppfattning är att både mäns och kvinnors synpunkter lyftes fram på ett naturligt och bra sätt i styrelsens arbete. Dessutom uppmärksammades SAIF av övriga Idrotts-Sverige genom att vara ett av få förbund som hade en kvinnlig ordförande. SAIF fick även uppmärksamhet internationellt genom att driva en motion till FISU om kvinnligt deltagande i alla grenar vid Universiader och Student-VM.

90-talet - tydliga mål för jämställd idrott

RF:s jämställdhetsarbete under 80-talet utvärderades och en ny handlingsplan togs fram – ”Idrottens jämställdhetsplan inför 90-talet” – vilken antogs av

Riksidrottsmötet 1989. Det övergripande målet var att: ”jämställd idrott ska vara en realitet när det nya seklet börjar – inte som nu en vision”.

I jämställdhetsplanen preciserades innebörden av jämställd idrott i fem punkter:

- Att flickor och pojkar, kvinnor och män, ges lika möjligheter att utöva sin idrott
- Att kvinnlig och manlig idrottsutövning värderas lika och prioriteras på ett likvärdigt sätt
- Att kvinnor och män har lika stort inflytande i beslutande organ
- Att både kvinnors och mäns kunskaper, erfarenheter och värderingar tas tillvara och får påverka idrottens utveckling
- Att arbetsformer och fördelning av uppdrag utformas så att kvinnor och män får lika stora möjligheter att medverka

Medlen för att nå målet var att öka andelen kvinnor i beslutande positioner – i styrelser, i valberedningar, bland tränare och bland tjänstemän på högre befattningar – och att tydliggöra att ansvaret för att nå målet ligger på styrelserna. Prioriteringarna gick ut på att synliggöra (genom statistik och forskning, utvärderingar och kvalitativa studier), att utbilda, och att bygga nätverk. Dessutom genomfördes ett antal utvecklingsprojekt, både centralt inom RF och inom SF:en, som ”Tjejer på arenan” och mentorskapsprogrammet ”En tjej till”.

När idrottens jämställdhetsarbete under 90-talet utvärderades, konstaterades att andelen kvinnor i SF:s styrelser stadigt ökat från i genomsnitt 15 % 1989 till 27 % 1998. 90-talets jämställdhetsarbete hade alltså givit ett bra resultat.

...och vad hände inom SAIF?

Inom SAIF genomfördes under 90-talet ingen specifik, riktad satsning för en jämställd idrott. Däremot så kan man, med tanke på målgruppen studenter och traditionen inom förbundet, konstatera att verksamheten inom SAIF innebär att såväl tjejer som killar har stor möjlighet att delta och påverka idrottens utformning. Nätverksträffar för tjejer i föreningen har arrangerats 1997 och 2001. Detta har varit tillfällen att lyfta upp frågan på dagordningen, och fokusera diskussionerna på tjejernas villkor inom studentidrotten. Under FISU Forum i Luleå i juni 1998, var en av temaföreläsningarna "Equity in University Sports". På detta sätt profilerade sig SAIF återigen för en internationell publik, genom att beskriva betydelsen av att engagera såväl kvinnor som män på alla nivåer inom idrotten.

Det är ännu för tidigt att utvärdera jämställdhetsarbetet under 2000-talets första årtionde, men det nyligen avslutade projektet "Kvinnliga Unga Ledare" har fallit väl ut och deltagarna funderar på olika möjligheter att arbeta vidare. Till sist lite aktuell statistik (från 2003):

- Utövare: 55 % kvinnor – 45 % män
- Föreningsordförande: 27 % kvinnor – 73 % män

Jämfört med den kartläggning som gjordes 1979, visar detta en kraftig ökning på antalet kvinnliga utövare/medlemmar! När det gäller andelen styrelseledamöter finns ingen jämförande statistik, men det kan konstateras att andelen kvinnliga ordförande ändå kraftigt har ökat! Detta kan man gott säga är resultatet av att frågan under hela perioden legat högt upp på dagordningen för SAIF, och för övriga Idrotts-Sveriges styrelser!

Reflektioner kring ledarskapet i studentidrotten

Jan Åman,
Ombudsman för akademisk idrott i
Västerbotten 1970-1997

Efter ett kortare gästspel i norrbottniska Gällivare/Malmberget som nyexaminerad gymnastiklärare kom jag till Umeå våren 1966 för att fortbilda mig. Ingenting var då naturligare än att jag omedelbart tog kontakt med den lokala studentidrottsföreningen IKSU och med dess idrottslärare och främste företrädare, Lasse Rydell. Han var en av landets bästa friidrottstränare alla kategorier. Lasse var Umeå universitets förste idrottslärare och delade till en början sitt ledarskap mellan studentidrotten och friidrotten. Själv blev jag sektionsledare i fotboll och engagerade mig också inom alpin skidåkning.

Auktoritära ledare med intresse för elitidrott

Jag märkte snabbt att precis som i Stockholm var det de duktiga idrottsmännen och -kvinnorna som deltog i studentidrotten i Umeå. Det var helt naturligt att toppidrottarna gick i bräsch för utvecklingen av universitetsidrotten. Elit spelare i handboll från Kiruna och Boden bildade handbollssektionen inom IKSU och deltog i nationella seriesystemet. Bandy spelarna kunde komma från Haparanda och Bollnäs, och närbelägna Umeå och Skellefteå bidrog med basketspelarna. Vältränade skidåkare fanns det också gott om vid vårt nordligaste universitet. Elitidrottarna dominerade med andra ord studentidrotten i Umeå på 1960-talet. Många av dessa hade också genomgått idrottsrörelsens

ledarutbildning och var väl skickade att ta hand om en sektion eller ett lag i nationella seriesystemet.

Min erfarenhet av ledarskapet inom studentidrotten under 1960-talet skall i första hand ses utifrån utövarens perspektiv. Jag träffade på ett stort antal ledarprofiler som betytt otroligt mycket för studentidrotten under den här perioden. Uppgiften för studentidrottsledarna var i mångt och mycket att utveckla idrotten utifrån de knappa resurser som kom från universiteten. Studentidrottsföreningarna var nära kopplade till universiteten och man finansierade verksamheten i första hand med statliga medel. Man ägnade sig främst åt de redan frälsta och något ansvar för de breda studentmassorna fanns egentligen inte. Ledarna var auktoriteter, men auktoritära i positiv bemärkelse. De hade en enorm kunskap inom idrottsområdet och var förebilder som man såg upp till. De ansåg att det var viktigt att tävla och att alla skulle bli bättre och förkovra sig inom sin idrott. Något överdrivet kan man säga att de som inte höll måttet inte fick vara med. Ledarna var mest intresserade av att utveckla talangerna. Studentidrotten var helt enkelt en spegelbild av det övriga idrottsamhället. *Men det skulle komma andra tider!*

Demokratiska ledare sätter fokus på breddidrott

Höstterminen 1970 anställdes jag av Umeå studentkår och IKSU som idrottslärare vid Umeå universitet. Huvudmannaskapet för studentidrotten hade gått över från universitetet till studentkåren. Studentrevolten i Umeå låg steget efter de stora europeiska och inhemska universiteten och sammanföll helt med mitt eget inträde som anställd inom studentidrotten. Det

kom att bli en omvälvande och spännande tid för en nyss färdigutbildad idrotts- och beteendevetare. Umeå universitet var tidigt känt som det röda universitetet vilket också präglade studentidrottsföreningen IKSU.

Fokus under denna period kom att ligga på breddidrotten. Det blev mer eller mindre fult att tävla och uttryck som ”bredden är toppen” och ”gympa, kultur för kroppen” blev årtiondets slogans i Umeå. Svenska Akademiska Mästerskapen (SAM) monterades succesivt ned och ersattes med breddidrottstävlingen (BIT). Ledarskapet både inom universitetet och studentidrottsföreningarna förändrades radikalt. Vi som formellt hade ledande positioner hade i praktiken inte så mycket att säga till om längre. Vi blev några i mängden och fick skaffa oss inflytande och förtroende genom att något motsträvt acceptera alla nya tankar som följde i studentrevoltens spår. För mig var detta inga större problem. Jag levde fullt ut med i den nya breddidrottsvågen och var med både som ledare och deltagare i de flesta av de aktiviteter som skapades under 1970-talets studentidrott i Umeå. Jag hade just avslutat min egen elitidrottskarriär och kände för att bredda mitt eget idrottande, så det blev ett härligt årtionde.

Redan efter några månader på det nya jobbet åkte jag ned till studentidrottsläggnings Palaestra i Lund för att besöka idrottslärarna Bertil och Kerstin Andersén som båda hade varit äldrekursare till mig på GCI (Gymnastiska Centralinstitutet) och arbetat i Lund under några år. De hade helt anammat de nya strömningarna inom studentidrotten och infört massgympa i olika former. Friskis & Svettis med SSIF-aren Johan

Holmsäter i all ära, men för mig är makarna Andersén i Lund de stora förebilderna när det gäller breddmotion, såväl inom studentidrotten som inom motionsidrotten i allmänhet.

Besöket i Lund gav mig inspiration att starta IKSU-gympan i massformat. Under hela 1970-talet hade vi ingen egen anläggning i Umeå, så jag fick cykla runt

Massgympan breder ut sig under 70-talet.

mellan de olika källarlokalerna i studentbostadsområdena med en gammal rullbandspelare, modell Tandberg på pakethållaren. Gympan kompletterades med motionsserier i fotboll, hockeybockey, basket och volleyboll. Som mest hade vi ett par hundra lag igång utomhus. Den idag nationellt välkända brännbollsturneringen arrangerades första gången 1974 med 44 lag. Deltagarrekordet slogs 1993 med 1156 lag, med spelare från hela landet och även ett tjugotal lag från övriga nordeuropeiska länder.

IKSU var definitivt inte ensam om den här utvecklingen. Den fanns på alla universitet och högskolor i landet. Jag deltog själv på alla möjliga SAIF-konferenser och gjorde studiebesök på alla stora och medelstora kårorter i landet. Det startades hur mycket aktiviteter som helst, företrädesvis utomhus. Det bästa från varje sådant besök tog jag med mig hem till Umeå. Det blev en hel del genom åren vill jag lova!

Ledarskapet under den röda perioden kan sägas vara demokratiskt och socialt. Fortfarande finansierades verksamheten till 90 procent med bidrag från stat och kommun och via de obligatoriska kåravgifterna. Avgiftsandelen var ännu minimal. Ledarskapet krävde därför inte några större ekonomiska kunskaper. Personellt var studentidrottsföreningarnas kanslier ynkligt bemannande, så därför behövdes heller inte någon särskilt kunskap i personalhantering. För mig som ledare inom studentidrotten var därför 1970-talet en kravlös och social påfyllnadspériod. Ledarskapet kunde enkelt sammanfattas i uttrycket ”Management by cycling around”.

Från socialt ledarskap till sport management

I samband med brännbollsturneringen 1980 väcktes frågan om att bygga en idrotts- och motionsanläggning på universitetscampus i Umeå. Det var universitetets rektor Lars Beckman som kom med förslaget. Förutom artikelförfattaren var det främst dåvarande IKSU-ordföranden Anders Sjölund och SAIF-ordföranden tillika umebon Walter Rönmark som tänkte på idén och kom att driva frågan för IKSU:s räkning. Vi skapade ganska omgående en god relation med rektorn, som för övrigt själv varit elitidrottare i såväl diskus som handboll. Därmed fick vi tillträde till universitetsledningens finrum och lyckades få rektor så inspirerad av uppgiften att han helt på egen hand samlade in 6 miljoner av den totala investeringen på sammanlagt 7,5 miljoner. Ett fantastiskt arbete som senare skulle visa sig vara en nödvändig förutsättning för att skapa en av Europas främsta idrotts- och friskvårdsanläggningar i universitetsmiljö.

Men Umeå var inte först med sitt motionsbygge. Uppsala och Lund hade haft egna anläggningar i flera årtionden. Alla som studerat vid dessa urgamla lärosäten känner väl till Svettis i Uppsala och Palaestra i Lund. Gamla anrika gymnastik- och idrottslokaler där svettlukten och exercisen sitter i väggarna. Lite modernare tongångar kunde studeras i våra storstäder Stockholm och Göteborg. De var just klara med Frescatihallen respektive Fysiken när vi startade vårt planeringsarbete för Universitetshallen i Umeå. Det blev många resor till våra kollegor i landets fyra största universitetsstäder för att se och lära. Man delade generöst med sig och vi var inte sena att ta vara på det bästa på varje kårort.

Universitetshallens entré.

Universitetshallen i Umeå blev klar till höstterminsstarten 1983. Med den nya sportanläggningen som bas var förutsättningarna att möta studenternas och de anställdas behov av fysisk aktivitet synnerligen goda. I samhällsdebatten ställdes krav på ett friskare Sverige och ordet friskvård debatterades livligt under hela 1980-talet. Det innebar att vi inom studentidrotten fick krav på oss att ytterligare bredda vår verksamhet. Vi bemödade oss verkligen att nå även de inaktiva, inte bara de redan frälsta. Vi startade olika former av lågintensiva motionspass, testverksamheten utvecklades och motionslokalens betydelse som social mötesplats poängterades. Vi kunde nu erbjuda *idrott och motion åt alla på alla nivåer*, en slogan som Riksidrottsförbundet myntade redan i slutet av 1970-talet och som vi i Umeå tog fasta på några år senare och som sedan dess varit en av våra viktigaste grundidéer.

Ekonomiskt innebar flytten från utomhusarenorna till den egna sporthallen ett stort ansvar för IKSU. Trots att investeringskostnaderna för Universitetshallen till stor del täcktes av donationer, så innebar driften av anläggningen och deltagarkrav på välutbildade ledare ökade kostnader för föreningen. Bidragen från studentkårerna och från stat och kommun minskade eller stod stilla under hela 1980-talet, vilket i praktiken medförde mindre intäkter. Allt detta gjorde att vi tvingades höja motionsavgifterna för studenterna. Terminsavgiften för det så kallade sportkortet höjdes på några få år med flera hundra procent. Det medförde många hårda

duster med de lokala studentpolitikerna i Umeå. Men vi var inte ensamma i våra strider. De flesta kårörterna i landet genomgick samma skärseld.

Under 1980-talet ställdes allt högre krav på ledarskapet inom IKSU. Klubbens anställda hade blivit flera, vilket betydde att personalledningen blev en högst väsentlig del i ledarskapet. Ansvaret för den nya sporthallen krävde nya kompetenser inom föreningen. Omställningen från en bidrags- till avgiftsberoende förening var inte helt problemfri även om det på sikt blev mycket lyckosamt för IKSU. Kontakterna med universitetsledningen och övriga samhällsinstitutioner kom också att förändra ledarskapet.

När IKSU 1987 beslutade att kopiera universitetens ledarskapsmodell genom att införa ett ambulerande prefektsystem var detta ett första stapplande steg mot ett tydligare ledarskap. Prefektbrickan skulle vandra mellan fyra anställda och innehåsa i tre månader innan den gick över till nästa man, ja just man. Några kvinnor var vid denna tidpunkt inte aktuella för uppdraget. Prefektsystemet hos IKSU blev inte långvarigt. Redan efter ett år skrotades detta och föreningen utsåg därefter sin första sportchef. Jag fick jobbet i hård konkurrens med Anders Sjölund. Det blev ett nytt ”jobb i jobbet” för mig, som innebar ytterligare 12 spännande år i ledningen för en ständigt växande IKSU-skuta.

Gymkulturen kräver ett kommersiellt ledarskap

På 1990-talet fortsatte utbyggnaden av Universitetshallen i Umeå. Inspirerade av alla nya motionsformer som dök upp världen över startade vi också i Umeå nya verksamheter som krävde speciella lokaler. Detta gällde inte minst när den nya gymkulturen slog ut i full blom i början av detta decennium. Lokaler för styrketräning fanns inte med i den första etappen av Universitetshallen utan blev klara först 1990 och har sedan dess byggts om och till inte mindre än fyra gånger under en tioårsperiod. Med styrketräningen följde också en rad verksamheter där man motionerade i grupp till musik. Work-outen var banbrytaren. Step-upen kom därefter. Det var bara att ta för sig från det amerikanska motionssmörgåsbordet och anpassa aktiviteterna till svenska förhållanden. Antalet studenter som motionerade hos oss ökade stadigt under hela perioden trots att priserna sköt ytterligare i höjden, speciellt under den senare delen av 1990-talet.

En liknande utveckling stod att finna på de flesta stora kårorter i landet. Ett lysande exempel på detta är Gerdahallen i Lund, som under den här tiden byggde om flera tennishallar till lokaler för styrketräning, aerobics, spinning och andra gyminspirerade aktiviteter. Detsamma gäller Fysiken i Göteborg och även i vårt nordiska grannland i väster uppfördes nya motionslokaler. I Oslo, Bergen och Trondheim har studenterna idag fantastiska möjligheter att motionera såväl inom- som utomhus.

1995 togs de första initiativen till att bygga en simhall i direkt anslutning till Universitetshallen. Det var då-

varande rektorn Sigbrit Franke som åter förde ämnet om nya utbyggnader på tal i samband med de årliga brännbollsfestligheterna, där universitetets rektor var en självskriven hedersgäst. Hon var en hejare på att ragga pengar och lyckades med sitt rättframma sätt övertyga såväl Peter Wallenberg som Carl Kempe att satsa åtskilliga miljoner på ytterligare en utbyggnadsetapp av Universitetshallen i Umeå.

Hösten 1998 var simhallen klar att tas i bruk och IKSU hade därmed på fyra årtionden förvandlats från en enkel studentkorpklubb i motionsidrott till ett fullfjädrat kommersiellt företag i friskvårdsbranschen. Utbudet av motionsaktiviteter var nu så stort att det inte fanns möjlighet för en enskild utövare att hinna med att prova på alla aktiviteter ens under en hel vecka. Det var inte svårt att få studenter och anställda till anläggningen. Och man var också villig att betala för sig. Det var självfallet också nödvändigt för att föreningen skulle klara den nya ekonomin.

IKSU:s simhall.

Den nya situationen ställde ännu högre krav på ledarskapet i föreningen, som nu fokuserades på planering, marknadsföring och ekonomisk uppföljning. Kommunikation och social kompetens blev också viktiga inslag i det nya ledarskapet. Det kommersiella kom i förgrunden och det ideella fick stå tillbaka. Då var det dags för en folk(i)rörelsemänniska som artikelförfattaren att dra sig tillbaka och nya krafter kunde ta vid. Vid millennieskiftet 2000 slutade jag min anställning på IKSU efter att ha arbetat i föreningen i exakt trettio år. På hösten samma år promoverades jag till hedersdoktor vid Umeå universitet. Det var ett fantastiskt erkännande av ett ledarskap som varat under flera decennier. Utmärkelsen faller också i hög grad tillbaka på den svenska studentidrotten i allmänhet och den i Umeå i synnerhet.

Gympapasset – en bestseller

Suzanne Elmqvist,
Utbildningsutskottet 1984-87

Kerstin Melander,
Utbildningsutskottet 1983-87

På centralstationen i Hallsberg träffades vi, Suzanne och jag. Det var sista chansen för oss att utforska Europa som tåguffare. Året var 1979 och vi var spända inför sommarens äventyr. Vi fick nu möjlighet att återuppta kontakten efter studieåren på GIH (Gymnastik- och Idrottshögskolan), Suzanne i Stockholm och jag i Örebro. Under gymnasietiden hade vi odlat en nära vänskap och vi såg verkligen fram emot att träffas igen. Vi hade båda nyheter att berätta. Suzanne sken som en sol när hon glatt berättade att hon fått tjänsten som idrottslärare vid Stockholm Studenters Idrottsförening, SSIF. Jag bara gapade. Det kunde inte vara sant! Själv var jag på väg att flytta till Göteborg och hade just tackat ja till motsvarande jobb vid GSIF. Så nu var vi kollegor på riktigt.

Sommarens resa blev verkligen ett äventyr och när hösten kom var vi i full gång inom studentidrotten. Det var mycket nytt i början. Studentgympan var redan populär i hela landet och vår uppgift var bland annat att utbilda motiongymnastikledare på respektive ort. Så med ett öppet sinne och med massor av energi

gällde det att sätta sig in i gympanns ”kärna” och förhoppningsvis bidra med lite nytt. Problemet var att det inte fanns något utbildningsmaterial anpassat just för gympan.

Jag, *Suzanne*, minns hur det var ett ständigt plockande med stencilar som min kollega Micke Bolander och jag hade producerat för att täcka in alla moment som ingick i motionsledarutbildningen, M1:an. Det var musikanalyser, näringslära, kroppens byggnad och funktion, pulsmätningar, med mera. Inför varje ny kurs tittade vi på varandra och suckade. Vi borde samla det här materialet i en bok – Studentgympan alldeles egna utbildningsmaterial. Vi visste att det koncept som arbetats fram under flera år var en utmärkt grund för ett medelpass där alla rörelse kvaliteter kom med: styrka, rörlighet, kondition/uthållighet och koordination.

Kerstin leder pass på Fysiken i Göteborg.

Under många år hade SSIF sina gympapass i skollokaler som lämnade mycket i övrigt att önska. Det var ostädad, ett evigt spring för att kolla att inte musikanläggningen var antingen trasig eller stulen och inte minst slagsmål med andra föreningar om de bästa tiderna. Så när det efter mycket projekterande äntligen var klart att Frescatihallen skulle byggas var glädjen stor. En av fyra hallar var enbart till för ”Studentspänsten” och hade specialbyggt golv.

Nu fullkomligt exploderade gympans utveckling. Det strömmade till entusiastiska studenter som i sin tur tog med sig icke-studerande kamrater. Det behövdes fler gympapass och fler ledare. Medelgympapasset knoppades av i ett flertal varianter som Mjukspänst, Skidspänst, Superspänst, Jazzgympa och Järngympa.

Järngympa

Superspänst

Den sistnämnda snodde vi helt fräckt från Uppsala! Konkurrenten om platserna till M1:an blev så hård att vi fick införa en förberedande kurs som fungerande som uttagning, vilket i sig ökade kvaliteten. Ledarna fick en symbolisk summa som ersättning men det

som verkligen lockade var den sammanhållning som skapades med skidresor, vidareutbildning och en härlig gemenskap.

Jag, *Kerstin*, minns vilket engagemang det var i Göteborg när vi kämpade för att samla in pengar till den nya idrottshallen. Den gamla Plastiken hade verkligen sett sina bästa dagar. På torget i Östra Nordstan ledde jag och flera av mina medarbetare ”massgympa”. Byggfebern spred sig över landet. Hallar hade byggts eller var på väg att byggas från norr till söder. Fysiken invigdes i Göteborg och verksamheten fick ett lyft. 1984 började jag läsa vidare till sjukgymnast och då var jag redan engagerad inom SAIF:s utbildningsutskott. Jag värvade sedan Suzanne och de första fröna till Gympapasset började gro. Under hösten presenterade vi våra idéer för SAIF:s styrelse och i november togs beslutet att satsa på Gympapasset. Gympan blev allt populärare och behovet av nya ledare var stort. I januari 1985 samlade vi studentidrottslärare från Sveriges all hörn, för att förankra våra tankar och öppna dörrarna för ett kreativt samarbete. Det kändes angeläget att hela Sveriges studentidrott gemensamt stod för innehållet i kommande utbildningsmaterial. Vitsen var ju att vi och våra verksamma kollegor skulle kunna använda boken i kommande utbildningar. Mötet blev lyckat och vi kunde köra igång.

Jag, *Suzanne*, var ledamot i Stockholms Gymnastikförbunds styrelse och väl medveten om att man inom Svenska Gymnastikförbundet hade planer på att ta fram ett eget utbildningsmaterial. Efter lite efterforskningar visade det sig att det fanns intresse för ett samarbete. Vi

lämnade över ett utkast som skickades ut på remiss till några utvalda ledare inom Gymnastikförbundet. Nu hörde även Ingbritt Ekman från Korpen av sig och sa att dom var intresserade. I november 1985 inbjöd SAIF till ett möte och samarbetet mellan förbunden slogs fast. Nu hade materialet ökat i omfång från de först planerade 40 sidorna till det dubbla.

De sista månaderna före tryckningen var minst sagt jobbiga. Vi hade blivit rekommenderade en reklambyrå som tyvärr inte levde upp till förväntningarna. Varje korrigerig innebar ett klippande och klistrande för att få allt på rätt plats. Äntligen! Första upplagan trycktes i 6 000 exemplar och fanns till försäljning 1987.

Sommaren 1988 blev Kerstin och jag inbjudna att föreläsa på Sweduction, en internationell idrottslärrarkonferens med 600 deltagare från 25 länder. De cirka 150 åhörarna fick ta del av hur ett gympass byggs upp både teoretiskt och praktiskt. Boken fanns till försäljning och den gick åt som smör i solsken! Även utländska deltagare kunde köpa Gympapasset i förkortad engelsk version – ”The Aerobic Session” tack vare Marianne Hilltorp-Johanssons översättning.

En höstdag 1987 kom ett brev där det stod: ”Hej här kommer en rolig nyhet! Ett förlag i Japan är intresserat av att översätta Gympapasset. Vi har fått ett underlag för kontraktsskrivning”. Brevet var undertecknat av Helena Ringberg, konsultent på SAIF. Efter en hel del studerande av lagar, avtal och reglementen så undertecknades kontraktet. Det här hade ingen i sin vildaste fantasi kunnat tänka sig! Det roligaste var när vi fick

var sitt exemplar av den japanska versionen. Bilderna och illustrationerna kändes igen men texten var förstas helt obegriplig för oss.

*Utdrag ur
Gympapasset
på japanska.*

Hur lång livslängd tror ni boken kan ha? Den frågan fick vi redan under planeringen 1985/86. Om vi minns rätt så uppskattade SAIF detta till cirka 5 år. Nu har det gått drygt 15 år och boken har reviderats en gång. Förra året fick vi ett brev med information om att Gympapasset blir talbok och i år fick vi den glada nyheten att ytterligare 2 000 exemplar ska tryckas. Hur många exemplar har då egentligen tryckts? SAIF berättar att i Sverige är Gympasset tryckt i 30 000 exemplar och i Japan i 7 500. Det tycker vi är över all förväntan! Nu vill vi föra bollen vidare till de ledare som är verksamma inom studentidrotten idag. Nu är det Er tur att anta utmaningen att göra en ny, kreativ och inspirerande bok i detta så angelägna ämne. Vi önskar Er lycka till!

Solastafettens uppgång och fall

**Sten Björnum,
Styrelseledamot 1977-78**

Året är 1967 på hösten. Karlstad är en ny högskoleort med Göteborgs universitet som fadderort. Göteborgs Studenters Idrottsförening (GSIF) har full verksamhet på sin ort och Karlstad Studenters Idrottsförening (KSIF) har startat sin, fast i blygsammare skala. Samarbete mellan orterna har också startat, men hur utöka det? Funderingar, idéer. Då får GSIF:s största innovator och idéspruta genom tiderna Erling Andersson en idé. Varför inte ordna en stafett gemensamt?

I Karlstad? I Göteborg? Nej, mellan Göteborg och Karlstad, 25 mil på vanliga landsvägen. Dela upp i 25 småsträckor 3-18 km vardera och för att få lite blandning skall minst tre av sträckorna springas av tjejer. Ha sedan målgång på torget i Karlstad och en stor fest på kvällen. GSIF fixar stafetten, KSIF festen. Tidpunkt? Lämpligt i början av maj med start 1968. Vad skall den heta? Vi skall till ”Sola i Karlstad” så – Solastafetten.

Så föddes en av de största studenttävlingarna genom tiderna. Det var dock mycket att fixa. Kontakta lokala polisen på varje del av banan, leta skolor – idrottsplatser att ha deletappmål på för duschning, uppsamling, mat och så vidare Hitta lämpliga växlingsplatser som dels stämde kilometermässigt, dels var trafikanpassade. Ordna övernattningsmöjligheter i Karlstad, festhall och så vidare Allt gick oerhört smidigt, sannolikt

beroende på ungdomligt entusiastiskt oförstånd att inte se svårigheterna utan bara möjligheterna. Det var väl också så att idén var så bra. En logo skapades också snabbt, den berömda glada solen. Denna övertogs kort därefter av Karlstads stad och kommun, och är än idag symbol för Karlstad. Jag tror dock att idégivaren aldrig någonsin fått någon royalty eller ersättning.

Hur gick den första stafetten? Jo, åtta lag kom till start, sju från Göteborg och ett från Karlstad. Själv blev jag tillfrågad om att delta en sen natt på någon nation i Göteborg, och i sådant fall springa för ett Chalmerslag. Belöningen var en flaska starkt. Tyvärr kunde jag ej komma men återkom året därpå och sprang sedan fram till 1994. Jag tror att jag har hunnit igenom de flesta sträckorna utom den första och den sista.

Så småningom utvecklades stafetten till en riktig folkfest. Successivt utökades antalet sträckor till trettio och minst tio måste besättas av tjejer. Detta för att det dels var svårt att besätta de långa sträckorna, dels för att få en jämnare könsfördelning. Från att i början bara ha varit lag från GSIF och KSIF blev det snabbt deltagande från alla universitetsorter. Där var lag från Luleå i norr till Lund i söder. Som mest var det 120 lag som sprang i slutet på 70-talet. Där fanns lag som ville vinna och som sprang väldigt fort, men där fanns också lag som bara sprang igenom sträckorna och hylade devisen: ”det viktigaste är inte att vinna utan att vara i form till banketten”.

Solastafetten 1978. Etappen mellan Skutberget och Karlstad.

Ja, stafetten blev ett slags symbol för studentidrott när den är som bäst. Mycket spex, fest och liknande men samtidigt också allvar. Man måste ju trots allt springa och eftersom det var på landsväg måste man också vara uppmärksam. Det blev också en samlingspunkt för många.

Några iakttagelser:

- Åtskilliga var de funktionärer som återkom år efter år.
- Många långtidsutbildningar, exempelvis Chalmers, Medicin och Lantbrukshögskolan hade Sola som ett gemensamt mål för sin träning och gemenskap.
- Många lag var det som försökte få ihop ett kanonlag för att vinna och sedan återkomma år efter år vare sig de vann eller ej.
- Många härliga namn har passerat genom åren, som Ölhävarna, Fläsket springer, Uteri drängar och Upplandsskubbarna.
- Många lag fortsatte att träffas efter studenttiden och deltog därefter med nästa generation, exempelvis Team Qarl och Legbert.
- Många kärleksförhållanden och långvariga vänskapsförhållanden startades under Sola.

- Massor av träningskilometer har sprungits enbart med ett mål – Sola.
- Efterföljare har skapats ute i Europa, Batavieren-race i Holland och Sola-Stafette i Schweiz.

Sola var något fantastiskt. Denna blandning mellan elit och otränade gav en härlig stämning. Att med goda kamrater heja, följa, stötta, krama, uppmuntra och sedan själv springa för att på nytt bli supporter var fantastiskt. Att sitta på en berghäll i Dalsland klockan 3-4 på morgonen, ta en macka och te, se ut över en vacker sjö, höra fåglarna hälsa våren och se solen gå upp är oförglömliga minnen för alla som deltagit i Sola. Att ibland få vänta på en löpare som inte kom, och då plötsligt kasta in sig själv eller någon annan är idag roliga minnen. Att efter målgång ha skoj och gå på fest med likasinnade var ytterligare en höjdpunkt och att sedan resan hem på söndag var lite seg och allmänt trött gjorde inget, vi längtade ändå efter nästa års Sola.

Tyvärr har alla framgångar ett slut. Sola blev svårare och svårare att organisera ju mer trafik 45:an hade. Det blev dessutom dyrare och man drabbades också av en allvarlig olycka då en minibuss tillhörande ett deltagande lag körde i diket under natten. Detta ledde till att polisen förbjöd mörkerlöpning, och därmed måste deltagare och funktionärer övernatta vilket drog med sig ytterligare kostnader. Det krävdes också fler funktionärer och husrum. Till slut blev kostnaderna och organisationen alltför stor och intresset för litet, så 1998 gick sista Sola och en drygt 30-årig epok gick i graven.

Låt oss dock minnas Solastafetten som ett av de charmigaste, största och bästa studentarrangemang som funnits och tacka saligt avlidne Erling för den fantastiska idén. I mitt hjärta upptar den i varje fall av många skäl ett enormt stort utrymme, och jag vet också att många runtom i Sverige har samma känsla och minnesbild som jag.

En av nattetapperna.

Vad studentidrotten har gett mig som ideell ledare

**Ulrica Kartengren,
Styrelseledamot 1990-93**

Det började i Halmstad, året var 1987. Min första dag på Halmstad Högskola minns jag mycket väl – där stod vi ett gäng förvirrade blivande idrottspedagoger och tittade på varandra. Det var vårt gemensamma intresse för idrott som skulle göra att vi fick så himla kul under våra studieår. Där blev också HSIF, Halmstad Studenters Idrottsförening, en självklar del. HSIF var en liten förening med några få aktiviteter och arrangemang på programmet, men den hade stor betydelse för sammanhållningen på vår lilla högskola. Förmodligen ställde jag för många frågor under året, för på vårterminen valdes jag till ordförande. Det kändes helt okej och inte alls så farligt, eftersom föreningen var relativt liten och alla kände alla.

Värre blev det när man sedan skulle iväg och representera föreningen på hösten på något som hette Jubel -88. Det var spännande och formellt och känslan av ”vad är detta för någonting?” infann sig. Men jag märkte att det var fler än jag som var ”förstagångs-SAIF:are”. Jag träffade Lotta Uhler från Västerås, också nybliven ordförande, och hon visste lika lite, eller mycket, som jag. Hon och jag är förresten nära vänner än idag.

Fast man kände sig liten och inte visste så mycket om SAIF-organisationen så kändes det ändå att man blev delaktig, och det tror jag är mycket speciellt för just

studentidrotten. När man kom på arrangemang av olika slag så kände man att man var ”med”. Oavsett om man var gammal eller ung, tjej eller kille, med erfarenhet eller utan så kände man sig välkommen och viktig. Till skillnad från andra tillfällen inom den stora ”idrottsapparaten Sverige” som jag har upplevt på senare tid.

Efter mitt första SAIF-arrangemang 1988 fick jag uppleva många fler, som jag idag ser tillbaka på med stor glädje och häftiga ”wow-känslor”. Mitt exjobb på högskolan gjordes på uppdrag av SAIF med namnet ”SAIF och dess medlemsföreningar”. Eureka -90 fick jag vara med och planera. Hösten 1990 valdes jag in i SAIF:s styrelse och det var ju ett stort ansvar. Första året blev mycket lyssnande och lärande och oerhört lärorikt. Jag satt kvar ytterligare två år och fick möjlighet att vara med och jobba med utbildningsfrågor. Förmodligen var det då mitt intresse för just utbildningsfrågor väcktes. Numera jobbar jag också med detta dagligen inom SISU Idrottsutbildarna. Tre år i rad fick jag även möjlighet att åka utomlands i SAIF:s regi, till Sheffield på Universiaden, till Aberdeen på Student-VM i orientering som ledare och till Österrike på en studieresa. När man tänker tillbaka så är det fantastiskt vilket ansvar man fick! Jag var inte gammal, men å andra sidan är ju alla inom SAIF unga, om inte till kropp så till själ, i alla fall.

När jag lämnade SAIF-organisationen hösten 1995 för att bli mamma så kändes det konstigt, men ändå helt rätt. Jag hade lämnat min studieort och hade egentligen ingen koppling längre till studentidrotten.

Ibland känns det lite vemodigt, som om det är en tid i ens liv man inte får uppleva igen. Å andra sidan är omsättningen i SAIF en av dess styrkor. Inom många idrotter sitter samma människor kvar alldeles för länge och nya släpps inte in. RF:s satsning på Unga Ledare har mycket att lära av studentidrotten, där vi lyckas aktivera och engagera unga människor och få dem att ta ledaruppdrag – ett engagemang som förhoppningsvis följer med på resan genom livet, vilket det i allra högsta grad gjort för mig.

De senaste åren har jag engagerat mig inom en annan idrott, på distriktsnivå och även på förbunds nivå. Alla erfarenheter jag har med mig från SAIF-tiden har varit värdefulla. Här tar dock saker längre tid, inom SAIF kändes allt nära. I mitt arbete på SISU Idrottsutbildarna har jag också med mig många lärdomar från SAIF-tiden och när jag träffar entusiastiska representanter från studentidrottsföreningar i min närhet får jag min dos av SAIF-nostalgi. Av SAIF:s nu 90 år så har jag funnits med under en sexårsperiod. Jag vet inte vad jag haft för betydelse för SAIF – men SAIF har definitivt haft stor betydelse för mig!

Guldkorn

Informationsspridning

Under min tid i NNIF delade vi en träningstid för basket med Uplands nations IF. En onsdagskväll i början av höstterminen fick jag en liten lapp (ca 4 x 6 cm) med följande text:

”Tyvärr har jag inte kommit ihåg att meddela er att torsdagsbasketen finns inte längre. Dvs ingen möjlighet för NNIF:are att spela med UNIF i Katedralsk. Torsd. 22-23.

/ordf i UNIF”

Den torsdag som åsystades var alltså nästföljande dag. Jag bär fortfarande denna lilla lapp i min Filofax som en påminnelse av hur man inte ska göra.

Pär Mattsson

SAIF:s samarbete med andra specialidrottsförbund

**Erwin Apitzsch,
Styrelseledamot sedan 1974**

Eftersom SAIF är ett kategoriförbund för studenter och verksamheten således inte är inriktad på en idrott utan i princip alla idrotter, är det ganska naturligt att samarbeta med andra specialidrottsförbund (SF). Detta samarbete har dessutom varit nödvändigt när det gäller SAIF:s internationella deltagande i Universiader och Student-VM. Det är emellertid inte bara på tävlingssidan som SAIF har samarbetat med andra SF. Även i utbildningssammanhang har samarbete förekommit. Det mest betydande är det som etablerades med Gymnastikförbundet och Korpen i samband med produktionen av Gympapasset, vilket beskrivs utförligare i ett annat bidrag till jubileumsboken.

I den här artikeln tar jag i stället upp två samarbetssträvanden som har baserats på strategiska överväganden. Det första är kontakterna med Skolidrottsförbundet om samarbete och eventuell sammanslagning av de båda förbunden och det andra är samarbetet med Korpen, Gymnastikförbundet och Skolidrottsförbundet om motionsidrottens utveckling inom ramen för NBM (Nätverk för Bredd- och Motionsidrott).

Det började med högskolereformen 1977 då Walter Rönmark, dåvarande ordförande i SAIF, upptäckte att lärarhögskolorna hade idrottsföreningar som var medlemmar i Skolidrottsförbundet. Efter kontakter med

Skolidrottens ordförande Sven Zetterlund släpptes lärarhögskolorna till SAIF.

Den första protokollstexten som jag har hittat beträffande samarbetet med Skolidrottsförbundet är från styrelsesammanträdet den 29 januari 1978, i vilket det förekommer en rapport från ett möte samt ett konstaterande att samarbetsmöjligheterna är goda. Ett drygt år senare diskuterade styrelsen hur samarbetet kunde intensifieras. Det skulle dock dröja till i början av 1980 innan samarbetet formaliserades genom att en arbetsgrupp tillsattes, bestående av tre ledamöter från respektive förbund och en ordförande från Riksidrottsförbundet. Arbetsgruppens uppgift var att förutsättningslöst utreda ett närmare samarbete mellan SAIF och Skolidrottsförbundet.

I handlingarna inför styrelsesammanträdet i december 1981 nämns för första gången att diskussion förts om en eventuell sammanslagning och att RF:s representant uttryckt sin uppskattning för SAIF:s handlingsprogram inför 1980-talet, som kunde vara utgångspunkt för fortsatt arbete. I SAIF:s verksamhetsberättelse 1981-82 står följande: "Diskussioner har förts med Skolidrottsförbundet och RF om fördjupat samarbete som på sikt skulle kunna leda till ett samgående mellan två likartade idrottsorganisationer. I en tid av förväntad ekonomisk åtstramning bör alla möjligheter, inte minst organisatoriska förändringar, som leder till lägre administrativa kostnader, fortlöpande prövas". Bakgrunden till detta var Walter Rönmarks förslag om en sammanslagning, vilket var förknippat med uppenbara fördelar för båda parter: "Vi skulle få hela spannet från 7 år och uppåt.

Vi skulle få de utbildade lärarna som medlemmar som sedan skulle gå ut i skolorna och jobba med idrott. Vi skulle rationalisera kansliverksamheten och vi skulle bli starka över hela landet och få en riktig distriktsorganisation. Vi skulle ha två sektioner, en för studentidrott och en för skolidrott, med gemensam styrelse och ett gemensamt kansli”.

År 1982 kom ärendet upp på ordförandekonferensen i Lund. Arbetsgruppen presenterade sitt arbete och majoriteten av representanterna var positiva till ett utökat samarbete och efterlyste samtidigt konkreta förslag på detta. Ett samgående med Skolidrottsförbundet förutsatte dock att samarbete först etablerades på alla nivåer mellan förbunden. Denna uppmaning hörsamades av styrelsen och resulterade bland annat i genomförandet av en gemensam kampanj, ”Skoljoggen”, för studerande från årskurs 1 till högskolan. SAIF:s uppgift skulle vara att rekommendera de mindre studentidrottsföreningarna att i samarbete med sitt distrikts skolidrottsförbund gemensamt diskutera ett genomförande. De större studentidrottsföreningarna, som redan hade olika varianter av ”skoljoggentillfälle”, rekommenderades att presentera sin verksamhet för gymnasister.

Allt verkade i det läget tala för en sammanslagning, men så kom Karlstad Studenters Idrottsförenings (KSIF) motion om att avbryta diskussionerna om ett samgående till Förbundsmötet (FM) i oktober 1983. Under debatten vid FM yrkade ett flertal delegater bifall till motionen med motiveringen att samarbetet kunde fortsätta men att det var fel att lägga ned

resurser på att utreda en sammanslagning. Styrelsen hävdade att det vore olyckligt om motionen bifölls, därför att det skulle begränsa förbundets handlingsfrihet gentemot samarbetspartnern och att det faktiskt stod i det av förbundet antagna handlingsprogrammet att ett samgående skulle utredas. Skolidrottsförbundet representant vid FM påpekade att diskussionerna om samarbete borde fortsätta. Beslut fattades efter voting som utföll med 39 röster för bifall till motionen, 7 röster för avslag och 2 nedlagda. Förbundsmötets beslut var sålunda att avbryta sammanslagningsdiskussionerna med Skolidrottsförbundet och att skrivelsen i handlingsprogrammet som berör sammanslagningen skulle utgå.

På det följande styrelsemötet diskuterades den uppkomna situationen. Styrelsen fann ingen anledning att frångå tidigare beslut om att samarbete bör kunna ske med Skolidrottsförbundet och uppdrog åt respektive utskott att diskutera lämpliga samarbetsfrågor. Trots detta beslut gick luften ur de konkreta åtgärderna. I verksamhetsberättelsen 1983-84 konstateras kort att diskussionerna om en sammanslagning har avbrutits men att ett positivt samarbete har utvecklats på flera områden.

Hur kunde det gå så här? Dåvarande ordföranden i KSIF, Kjell Mollstedt, säger så här idag: ”Det var för stor skillnad mellan förbunden. Vi tyckte helt enkelt inte att vi hörde ihop”. Kanslichef på den tiden var Kenneth Erskog. Här är hans minnesbild av händelseförloppet: ”Vad jag minns jobbade vi ganska mycket med formalia, det vill säga stadgar. De båda ordföran-

dena var mycket positiva, men det är klart att det var ett väldigt ovanfrånperspektiv”. Walter Rönmarks kommentar idag: ”Stötestenen för dem som var emot i Skolidrotten var hur stor den nya styrelsen skulle vara. De var rädda att SAIF skulle bli för stora och starka. Skolidrotten hade dock i princip sagt ja, så vi tog som enig styrelse upp ärendet upp på Förbundsmötet 1983, men det var för dåligt förberett eller förankrat. Så det hela föll”.

Det andra samarbetsprojektet som denna artikel behandlar är det som började med SAIF:s motion till Riksidrottsmötet 1995 om att inrätta ett Centrum för Motionsutveckling (CMU). Motionen antogs i så motto att Riksidrottsstyrelsen (RS) inrättade en nätverksgrupp bestående av företrädare för SAIF, Skolidrottsförbundet, Korpen och Gymnastikförbundet samt några distriktsidrottsförbund och med en ordförande från RS. Denna nätverksgrupp upplöstes i oktober 1997 efter drygt ett års arbete, som bland annat utmynnade i tre stora motionsidrottsprojekt. På initiativ av SAIF fortsatte dock de fyra SF:en sitt samarbete i NBM på ett framgångsrikt sätt. Visserligen avslogs en för de fyra SF:en gemensam motion om inrättande av ett CMU vid Riksidrottsmötet 1997 men arbetet resulterade i en rikskonferens i november 1998, en gemensam forskningsansökan 1999, en debattbok om motionsidrott ”Fysisk aktivitet för nytta och nöje” 2000 och en kunskapsbank för motionsidrott 2001.

Inför Riksidrottsmötet 1999 var frågan om vi återigen skulle motionera om inrättande av ett CMU. Efter många turer, och efter samråd med övriga förbund

i NBM, beslöt styrelsen att inte motionera i frågan. Däremot var det dags igen två år senare, vid Riksidrottsmötet i Gävle 2001, då jag fick förtroendet att föredra den för de fyra SF:en gemensamma motionen som gick ut på att CMU skall vara ett centralt organ med inriktning på forskning, kunskapsförmedling och opinionsbildning. Motionen antogs utan motyrkanden. Efter sex års arbete var vi äntligen framme - ett beslut om att inrätta ett Centrum för motionsidrott var fattat.

Frågan är om SAIF hade nått så långt på egen hand? Jag tror inte det. Bevekelsegrunden för SAIF att motionera om ett Centrum för motionsidrott var att det är en angelägenhet för hela idrottsrörelsen och inte bara för ett enskilt förbund. Ett gemensamt agerande ger alltid större tyngd och i motgångens stund är det lättare att dela besvikelsen. Efter beslutet att inte motionera 1999 tror jag inte att SAIF ensamt hade kommit igen med ytterligare en motion i ärendet, men tillsammans med de andra SF:en lyckades vi mobilisera den kraft som behövdes för att nå ända fram.

Samarbetsformen NBM, med en förtroendevald och en tjänsteman från de fyra SF:en, fortsatte även efter det att RF i december 2001 inrättat ett Centrum för Bredd- och Motionsidrott (CBM) men bara med ett möte per år. Naturligtvis konkurrerade vi med varandra på vissa områden, och gör det fortfarande, och ibland var stämningen ganska kärv. Det bestående minnet är dock entusiasmen och viljan att åstadkomma något för motionsidrotten.

Det generella mönster som kanske kan skönjas beträffande samarbetet mellan SAIF och andra SF är att det initieras och upprätthålls av det som förenar de samverkande förbunden, vilket är naturligt då samarbete baseras på att alla inblandade parter har något att vinna på det. Ibland kan det dock vare nyttigt att tänka i andra banor. Är idrottsrörelsen idag organiserad på ett sätt som utgår från den idrottande individens perspektiv eller en kvarleva av en svunnen tid? Hur skulle vi organisera idrottsrörelsen idag om vi fick skapa en helt ny organisation? Dessa frågor bör ibland ställas, för SF:en är ju till för idrottsutövarna och inte tvärtom.

Internationellt agerande

Walter Rönmark,
Ordförande 1977-83
FISU:s exekutivkommitté 1983-95

Stefan Bergh,
Ordförande 1989-98
FISU:s exekutivkommitté sedan 1995

Vi tar utgångspunkten för SAIF:s internationella agerande i mitten av 70-talet och följer det fram till 2003, den period vi själva varit med om och tillsammans kan överblicka. Vi tolkar ”internationellt agerande” som vad SAIF gjort och inte gjort och kanske borde ha gjort inom de internationella organisationerna, främst då FISU. I viss mån berör vi också EUSA och NAIF.

I mitten av 70-talet var fortfarande det nordiska samarbetet stort. Det gällde främst nordiska akademiska mästerskapstävlingar inom NAIF:s ram. Förmodligen var det intensiva tävlingsutbytet en effekt av det andra världskriget och isoleringen under den perioden. Behovet av kontakter över gränserna var stort. Tävlingsarna, inte minst i friidrott, höll hög klass då många av de nationellt bästa friidrottarna ofta var studenter. De såg här möjligheter till gott - och inte minst trevligt - internationellt tävlingsutbyte med likasinnade.

Samtidigt bildades i Europa på 60-talet en världsorganisation för studentidrotten, FISU. Denna organisa-

tion kom att domineras av Primo Nebiolo under tre decennier (ordförande från 1969 till sin död 1999). Primo Nebiolo fick FISU att växa enormt på alla plan. Inte minst utvecklades Sommaruniversiaderna i FISU:s regi till gigantiska spel, med de internationellt allra bästa idrottsutövarna. Många världsrekord i friidrott och simning har satts vid Universiader. Många NBA-stjärnor har som studenter spelat i Universiadernas internationellt starka baskettturnering. Sommaruniversiaderna blev en av de allra största internationella idrottstävlingarna i världen, överträffade i deltagarantal bara av sommarolympiska spel.

SAIF kom tidigt, redan vid tidpunkten för bildandet av FISU, att vilja vara med i det internationella tävlingsutbytet och arrangerade de första Student-VM:en i handboll 1963 och orientering 1974. SAIF ville också arrangera internationella konferenser för att diskutera studentidrott och arrangerade 1971 en stor FISU-konferens, ISSC, på Billingham, Skövde. En konferens som gav eko över hela den internationella studentidrottsvärlden. Kanske var det på den konferensen som Per Renström meriterade sig för en stark position i FISU:s utbildningskommitté, CESU. Som ett led i SAIF:s FISU-engagemang valdes Kaj Tesch 1967 till ledamot i FISU:s exekutivkommitté.

Efter de arrangemangsmässiga succéerna med ISSC-konferensen och med Student-VM i handboll och orientering - i alla fall succéer i FISU:s och SAIF-styrelsens ögon - började de svenska studentidrottsföreningarna att kritisera SAIF för den elitidrott som SAIF bedrev och bekostade i form av FISU-tävlingar.

Det internationella engagemanget hos SAIF:s medlemsorganisationer gick inte att ta miste på. Däremot ville man definitivt inte att SAIF skulle ägna sig åt internationellt engagemang inom FISU och i den elit tävlingsform som akademiska mästerskap och Student-VM och Universiader utgjorde. SAIF skulle syssla enbart med motionsidrott. Skulle man överhuvudtaget vara med i FISU-tävlingar skulle det inte kosta SAIF som förbund ett öre. Så var många medlemsorganisationers tankegångar under förbundsmötena på 70-talets mitt och senare.

Det var främst Karlstad, Göteborg och Stockholm som stod för den här ”FISU-fientliga” linjen och förde fram motionsidrotten som den allena saliggörande aktiviteten inom SAIF. Det gick så långt att man inför Förbundsmötet 1974 motionerade om att SAIF med omedelbar verkan skulle utträda ur FISU och NAIF, trots att Göteborgs Studenters Idrottsförenings (GSIF) motion om utträde ur FISU avslagits av förbundsmötet året innan.

Diskussionerna på Förbundsmötet 1974 var mycket intensiva och stundtals hårda. En kommitté tillsattes, som vid det extra Förbundsmötet i april 1975 lade fram ett förslag som resulterade i att medlemskapet i FISU villkorades. Några år till skulle SAIF få vara medlem i FISU, men förbundsmötet ville se resultat. Om SAIF inte agerade tillräckligt flitigt i FISU för den svenska studentidrottsmodellen – för jämställdhet, motion, demokrati och förbättrad information – skulle SAIF gå ur FISU. Medlemskapet i FISU skulle utvärderas 1979.

Förbundsmötet beslutade, med två rösters övervikt, att medlemskapet i NAIF skulle få fortsätta. Intressant nog var det Karlstads röster som fällde avgörande för medlemskap i NAIF, där ju Karlstad tidigare varit den kanske aggressivaste motståndaren. Orsaken till det utfallet var så slumpmässigt att Karlstad hade skickat två norska studenter som representanter till mötet. De tyckte att det var synd att inte fortsätta att ha organiserat samarbete med Norge. På så irrationella grunder, eller skall man säga rationella, kan viktiga internationella beslut fattas ibland. Idag, 2003, kan man notera att pendeln verkar ha svängt tillbaka när det gäller NAIF. Nu har SAIF:s styrelse beslutat att gå ur NAIF.

Beslutet vid det extra Förbundsmötet 1975 gjorde att den gruppering i SAIF:s styrelse (det var inte en enig styrelse) som var ”pro FISU” och utbyte inom FISU:s ram engagerade sig enormt för att nu försöka åstadkomma resultat. Det blev motioner i en strid ström till FISU:s generalförsamling. Det var alltifrån stadgeändring om att ha valberedning i FISU och justeringspersoner vid generalförsamlingen (totalt misslyckade motioner) till att få in uttrycket idrott ”at all levels” i FISU:s stadgar, att ha en FISU-medlems-tidning och att alla tävlingar skall vara öppna för tjejer (lyckosamma försök).

SAIF lyckades vid en CESU-konferens i Mexico 1979 få konferensen att acceptera ett av Per Renström utarbetat program för motionsidrott (Platform Statement) i FISU. SAIF spred – ofta professionellt gjorda – produkter om svensk idrott i allmänhet och

studentidrott i synnerhet till internationella potentater vid generalförsamlingar och CESU-konferenser.

SAIF:s aktiviteter var så omfattande på det här området att FISU:s ledning kom att uppfatta SAIF:s representanter som de radikala och ibland ”besvärliga”. Genomslaget för SAIF:s idéer blev av de här skälen kanske inte alltid det allra bästa. Däremot ledde det flitiga motionerandet och agerandet till att SAIF:s förbundsmöte så småningom tyckte att det var ett bra jobb av SAIF:s styrelse och att SAIF skulle fortsätta att vara medlem i FISU.

Kaj Tesch fick en kort period i FISU:s styrelse och omvaldes inte 1975 när Finland, som vi såg det, gick ”bakom vår rygg” och kohandlade med Sovjet och fick stöd för sin representant i FISU:s exekutivkommitté. Det finska agerandet försämrade i många år det nordiska samarbetet med Finland, som vi tyckte hellre följde ”öststatslinjen” i FISU än ”gick med” oss i Norden.

Det töväder, sett ur de internationellt positiva synvinkel, som började i och med förbundsmötets beslut att SAIF skulle vara kvar i FISU gjorde att SAIF kunde stå som arrangör för Student-VM i orientering i Jönköping 1984. Walter Rönmark kunde också efter hårt lobbyarbete - trots FISU-ledningens uttalade ovilja - väljas in som ledamot i FISU:s exekutivkommitté 1983.

Tövädret beträffande den internationella verksamheten gällde dock inte den ekonomiska satsningen. Det in-

ternationella agerandet skulle inte få kosta SAIF något och speciellt fick inte tävlingsdeltagandet i FISU-aktiviteter kosta en enda krona. Det gjorde att SAIF ökade informationen till de olika SF:en att de skulle delta i Universiader och Student-VM på egen bekostnad. Det samarbetet lyckades ganska bra med några förbund som basket, fäktning och volleyboll. I viss mån också simning och orientering. Vid Sommaruniversiaderna 1985 och 1987 var det ganska stora trupper med volleybollag och basketlag av högsta kvalitet. Volleybollens förbundskapten Anders Kristiansson, som lyckades få Sverige till ett EM-silver 1989, tillskrev Universiaderna en stor del av den framgången. I Universiader hade man lärt sig spela mot hårt och kvalificerat motstånd under en intensiv turneringsvecka, sade Anders Kristiansson.

I mitten av 80-talet tappade SAIF lite av engagemanget och kanske tröt krafterna också för det internationella arbetet. Universiadengagemanget blev mer en fråga om enskilda studenters och tävlandes intresse. Förbundsmötesresonemangen från förr - det är för dyrt och tänk vad mycket man skulle kunna få för de pengarna på hemmaplan - började höras igen. Aktiviteterna från SAIF:s sida på FISU:s generalförsamling var inte som ”förr”. Först i slutet av 80-talet började en uppgång igen för det internationella engagemanget.

Styrelsen tog fram en handlingsplan för det internationella agerandet. Det blev en intensiv aktivitet, nästan kampanj kan man säga, gentemot de olika SF:en för att få dem att skicka deltagare till Universiader, främst Sommaruniversiader. SAIF arrangerade också

ett mycket lyckat Student-VM i badminton på hemmaplan 1992. Redan på tidigt 90-tal, i den internationella handlingsplanen, började också planerna ta form att ordna en stor FISU-konferens, ett FISU Forum, ett led i en god SAIF-tradition att arrangera konferenser för studenter om studentidrott. ISSC-konferensen 1971 följdes av en av SAIF arrangerad Mass Sport Conference (MSC) med Erwin Apitzsch som primus motor. MSC arrangerades som en direkt följd av beslutet att FISU:s verksamhet skulle omfatta alla nivåer och det ville vi visa genom att ordna en konferens som var helt inriktad på motionsidrott. Den verkliga höjdpunkten på det internationella konferensområdet för SAIF:s del blev FISU Forum i Luleå 1998.

Ett exempel på det ökade stödet för internationellt agerande i slutet av 80- och i början av 90-talet var att SAIF ansåg sig ha råd att skicka en separat studiedelegation till Universiaden 1991 i Sheffield, vilket gjorde att förståelsen för internationella frågor ökade högst väsentligt inom studentidrottens ledning. Under ett antal år var det ett seriöst intresse att tillsammans med Östersund försöka få arrangera en Vinteruniversiad. Trupperna till Sommaruniversiaderna 1991 och 1993 blev större och större. Till Universiaden i Buffalo 1993 hade SAIF också för första gången med sig en egen journalist för att till "hemmapubliken" sprida information om Sommaruniversiaden och de svenska prestationerna där. En informationsmässig framgång som bara överträffas av den information i svenska medier som spreds från Sommaruniversiaderna i Beijing 2001 och i Daegu 2003.

Det blev ständigt större trupper till Sommaruniversiaderna, förståelsen från SF:en hade ökat och intresset från studentidrottsföreningarna var större än på länge. Det var till exempel inga problem att inom studentidrottsleden få acceptans för att nominera Stefan Bergh till en plats i FISU:s exekutivkommitté 1995. Kanske hade också på Riksidrottsmötet (RIM) fattade beslut om svensk idrotts internationella policy betydelse för det ökade intresset för internationella frågor inom SAIF? Sverige bör och måste engagera sig internationellt sades det och RF gav också öronmärkta bidrag för internationell aktivitet under 90-talet.

Universiaddeltagandet nådde sitt max, hittills kanske man kan hoppas, vid Sommaruniversiaden 1997 med en trupp på över 100 personer. Rekord för SAIF:s del. Det rekorddeltagandet tillsammans med den stora konferensen, FISU Forum i Luleå 1998, får nog betecknas som några av höjdpunkterna för SAIF:s internationella agerande under de senaste 30 åren. 2002 års arrangemang av Student-VM i innebandy, det första i FISU:s historia, ingår som en del i den långsiktiga planen från början av 90-talet, att arrangera Student-VM.

European University Sports Association (EUSA) bildades 1999. SAIF hade under ett antal år varit en av de pådrivande organisationerna för att detta skulle ske. Föregångare till EUSA har funnits i form av Western European Union (WEU), men EUSA ser ut att bli en fastare organisation som redan skapat en ansevärd medlemsbas i Europa – mer än 30 länder. I den första styrelsen blev också SAIF:s dåvarande ordförande, Charlotte Ahlström, invald.

Det har under 30 år, som synes i den här exposén, gått upp och ned och framåt och bakåt med det internationella agerandet. Var står SAIF nu i början av det 21:a århundradet? Kanske kan man märka en viss avmattning i det internationella engagemanget inom svensk studentidrott och att förståelsen minskar. Resonemangen om att det internationella kostar börjar höras igen. Å andra sidan måste valet vid FISU:s generalförsamling i Daegu 2003 av Stefan Bergh som en av fem vice ordförande i FISU:s exekutivkommitté betraktas som en stor framgång och ett resultat av det svenska arbetet och inflytandet internationellt. En så hög och inflytelserik position har aldrig någon svensk studentidrottsledare haft.

Kanske kan en viceordförandepost i FISU ytterligare inspirera till ett ökat engagemang i SAIF och förståelse för betydelsen av det internationella arbetet? Kanske kan en inflytelserik internationell svensk studentidrottsledare inspirera till nya aktiviteter och mer internationellt utbyte inom svensk studentidrott? Blir det så gör man en ”nystart”, men nu från en betydligt högre nivå än någonsin tidigare. En sådan nystart, till än högre nivåer, är något vi hoppas på för SAIF:s del.

Guldorn

Studentidrottens olika förutsättningar

FISU Forum i Luleå bjöd på en färgstark blandning av människor och kulturer, som visade på de olika förutsättningar studentidrotten har i olika delar av världen. Saudiarabiens representant vandrade omkring i solglasögon och Armanikostym och köpte halsband till Koreas representant medan han funderade på om han kanske skulle köpa ett hus i Luleå, eftersom det inte kostade så mycket... Mike från Sydafrika kom trött och glåmig på morgonen dag 2 och konstaterade att han inte fått någon sömn eftersom han skulle gå och lägga sig när det blev mörkt, och det blir aldrig mörkt i Luleå i juni. Österrikes datafreak Tomas (som inte var en tävlingsmänniska innan) blev fantastiskt lycklig över att vårt lag vann militärcirkelbanan och alla delegater ville gå barfota hem i midnattssolen efter banketten. Vi gav ett avtryck av Sverige och studentidrotten - ett avtryck som kom att summeras som ”Reindeer meat, Mosquitos and Midnight sun”.

Britt-Marie Olsson

Internationell tävlingsverksamhet

Kenneth Erskog,
Konsulent 1977-78
Kanslichef 1978-85

Att spegla den internationella tävlingsverksamheten inom svensk studentidrott är ett uppdrag som inte är helt enkelt att göra på ett överskådligt sätt. Tävlingsverksamheten inom studentidrotten är oerhört omfattande och att ens försöka få med allt är en omöjlighet. Det är inte heller intressant att överösa läsaren med resultat och tabeller. Istället fokuserar denna jubileumsartikel på förbundets strategi för den internationella tävlingsverksamheten samt vilken omfattning och betydelse tävlingarna har. Med internationell tävlingsverksamhet menas i detta fall i första hand Student-VM och Universiader. Det förekommer också ett relativt omfattande tävlingsutbyte på klubb- och universitetsnivå, men här deltar inte SAIF i organisationen.

Universiader och Student-VM en förbundsfråga

Den strategi som råder och som rått under överskådlig tid är att SAIF informerar om och samordnar svenskt deltagande i Universiader och Student-VM. SAIF tillsätter också delegationsledning och administrerar det svenska deltagandet. Stundtals har i debatten hörts argument om för dålig klass på svenska deltagare och för många grenar där inte Sverige är med i den internationella toppen. Man bör dock veta att internationell studentidrott administrerad av FISU har ökat lavinartat i omfattning. Antal grenar som har eget Student-VM

har ökat och utbudet är enormt. Dessutom genomförs både Sommar- och Vinteruniversiader vartannat år. Därför har kravet på SAIF att hålla löpande kontakt med alla specialförbund ökat, och det är ingen ensidig information som kan ges utan det handlar om ömsidig planering med de olika specialidrottsförbunden.

Hur har det gått i Universiaderna?

Konkurrensen på Universiaderna är stenhård och Sverige har oftast blivit medaljlöst. Den senaste medaljen på en Sommaruniversiad kom genom Robert Kronberg, som fick brons på 110 m. häck i Beijing 2001. Men när det gäller guld får vi gå drygt tjugo år tillbaka i tiden, till 1981 då Björne Vaggö vann fäktningen i Bukarest. Sveriges övriga fyra guld i Sommaruniversiader kom alla på 60-talet: Karin Larsson i simning 1961, Lars Haglund i friidrott 1965, Kerstin Palm i fäktning 1967 och Elisabeth Östberg i friidrott 1967.

Bättre har det gått i Vinteruniversiaderna. Detta låter kanske naturligt för ett vintersportland som Sverige, men det är faktiskt först på senare år som SAIF fått ihop slagkraftiga startfält i vintergrenarna, vilket resulterat i sju alpina guldmedaljer sedan mitten av 90-talet: Ulrika Nordberg Jaca 1995, Anders Wiggerud Jaca 1995, Emil Englund Mujo-Chunjo 1997, Lars Lewen 2 guld Poprad-Tatry 1999, Susanne Ekman Poprad-Tatry 1999 och Kristina Hultdin Tarvisio 2003.

Student-VM i allt större omfattning

Student-VM-tävlingarna har ökat i omfattning och eftersom VM genomförs det år det inte är Univer-

siader är programmet mycket omfattande. Från svensk sida har också gjorts försök att lansera nya grenar och få dem att bli en naturlig del i tävlingsprogrammet. Orientering, badminton och nu senast innebandy är grenar där SAIF lyckats med detta. Följdriktigt besätter Sverige också posterna som teknisk delegat i just dessa idrotter.

Med överblick över några decennier kan man säga att SAIF:s deltagande i Student-VM varit rätt omfattande. Det är endast ett fåtal grenar som inte någon svensk deltagit i. Vad sägs om deltagande i grenar som orientering, triathlon, bordtennis, taekwondo, badminton, ridning, kanotslalom, judo, terränglöpning, karate, squash, segling och nu senast innebandy? Orienteringen är i särklass mest framgångsrikt när det gäller medaljer men även badmintonmedaljer har kammats hem, liksom silvret 2002 i innebandy. Det har annars varit svårt att få deltagande i de stora lagsporterna på VM-nivå. Handbollen är ett exempel på detta, trots att Sverige är en stormakt inom sporten och trots att Sverige införde handbollen på Student-VM-programmet i Lund redan 1963. Däremot har ju bollsporterna inom Universiadprogrammet, till exempel volleyboll och basketboll, varit relativt väl representerade.

Tre VM på hemmaplan

Under de senaste 20 åren har Sverige stått som arrangör för tre Student-VM: orientering i Jönköping 1984, badminton i Karlstad 1992 och innebandy i Göteborg 2002. Strategin har varit att arrangera en gren med stora svenska möjligheter men också att få

nya och intressanta länder att delta, vilket har lyckats väldigt bra. Exempel på detta är Kinas deltagande i VM i Jönköping och Georgiens dito i VM i Göteborg. Den välutvecklade studentidrotten som bedrivs inom FISU är nästan oslagbar när det gäller att nå fram med nya grenar och nå olika länder runt om i världen.

VM-tävlingen i Karlstad 1992 var ett lyckat arrangemang. I styrelsens verksamhetsberättelse från det året står det: "Tävlingen blev en succé! Med 23 länder och 119 deltagare på plats i Karlstad nåddes de kvantitativa målen med råge. Kvalitativt sett är också resultatet tillfredställande. Alla utvärderingar, från aktiva, ledare, domare och förbundsrepresentanter ger arrangemanget högsta betyg. Förutom den rena tävlingsbiten så erbjöds också aktiva och ledare att delta dels i olika sociala aktiviteter, dels i motionsaktiviteter där typiska svenska motionsidrotter stod på programmet."

Arrangemang på hemmaplan är förknippat med helt andra kostnader och arbetsinsatser än att se till att svenska deltagare kommer iväg utomlands. Som ett aktivt och påverkande förbund inom FISU har det varit en självklarhet att ställa upp som arrangör. Inom FISU är det få saker som röner sådan uppmärksamhet som att kandidera som arrangörsland. Möjligen kan man tycka att några fler VM-tävlingar på hemmaplan borde ha kunnat genomföras. 8-10 år mellan arrangemangen är kanske i mesta laget om man skall dra erfarenhet från ett arrangemang till ett annat.

Tävlingarnas betydelse

Vilken betydelse spelar då de internationella studentidrottstävlingarna? För de aktiva innebär de en ovärderlig möjlighet att få internationell rutin från stora mästerskap och chansen att mäta sina krafter mot de bästa. För att vinna en Sommaruniversiad eller ens ta medalj krävs världsklass och inget annat. Detsamma gäller de flesta Student-VM och Vinteruniversiader, även om världsresultaten inte är lika frekventa där. Vissa förbundskaptener och tränare har insett vilka möjligheter dessa tävlingar erbjuder. Det senaste exemplet är Basketbollförbundet, som skickade sitt utvecklingslag till Sommaruniversiaden i Daegu 2003, med EM 2007 och OS 2008 som långsiktiga mål.

De internationella tävlingarna spelar även en viktig roll för SAIF. Någon har rentav tyckt att SAIF skulle ta egna medel för att satsa på sin egen elit. Det är kanske inte realistiskt i dagens läge, men på sikt är inget uteslutet. Jag tycker dock att SAIF arbetar efter rätt modell idag, som koncentreras på information till de olika specialidrottsförbunden och samordning av det svenska deltagandet. Det är också viktigt att notera att den internationella tävlingsverksamheten betyder oerhört mycket för kontakter mellan länder och för de ledare som deltar i dessa utbyten. Otaliga är de minnen och upplevelser som förmedlats genom åren, som såväl aktiva som ledare kan vittna om.

Guldskorn

En liten värld

Vid Universiaden i Mexiko blev Walter Rönmark och undertecknad uppsökta av en man som såg typiskt mexikansk ut, men som pratade flytande svenska. Dessutom presenterade han sig som Olof Palmes kusin – Ramon Palme – vilket lät mer än otroligt, men vi lyssnade vidare.

Det visade sig att han var någon slags konsul i Mexico City. Walter och jag blev raskt bjudna hem till honom och i rasande fart tog han oss genom Mexico Citys galna trafik. Historierna han berättade om sig själv och Olof Palme var smått otroliga men verkade sanna så långt vi kunde bedöma.

Väl hemkomna kunde vi konstatera att familjen Palme hade en mexikansk gren och att Ramon verkligen var Olofs kusin.

Anders Manheden

Hur ser en hundraåring ut?

Pär Mattsson,
Ordförande sedan 2002

*Ett äppelträd kan vara vackert och ge mycken glädje
Ett äppelträd som sköts om ger goda skördar
Ett äppelträd som förslyats kan få ett nytt liv
Ett äppelträd som får rätt vård och kärlek kan leva
mycket länge*

Det är svårt att sia – särskilt om framtiden... Men jag tänkte ta chansen att delge er mina tankar om hur jag tror att SAIF och studentidrotten ser ut om tio år, 2013, då förbundet fyller hundra år.

Uppriktigt sagt så tror jag inte att så mycket av de grundläggande idéerna med verksamheten kommer att förändras. Våra stadgar säger att vårt ändamål är att *främja, handha, samordna och representera* idrottsverksamheten för postgymnasiala studenter. Ändamålet ändrar man inte på i första taget, men verksamheten bör ändå kritiskt granskas. Vad gör vi nu och vad skulle vi kunna göra bättre? Finns det något vi inte borde göra, och finns det sådant som vi borde göra istället? Hur ska vi prioritera mellan dessa olika uppgifter? Vad vill vi åstadkomma med SAIF?

Genom åren har vi lagt ganska mycket kraft på att arrangera tävlingar, kurser och evenemang, men dessa har generellt sett fått allt svårare att attrahera deltagare. De enskilda studenterna utsätts för ett massivt flöde av

information, och det blir allt svårare att nå ut med sitt budskap. Tendensen är att studenter föredrar att arbeta lokalt och jag tror därför att de nationella evenemang som vi ordnar kommer att ha en annorlunda profil. Det sociala inslaget kommer att väga betydligt tyngre än det prestationsmässiga. Elitidrottare söker sig snarare till sina specialförbund.

Vi är i händerna på de samhällskrafter som råder. En sådan är att det är svårt att få folk att ta ansvar i ideella föreningar. Framför allt gäller detta det som inte är direkt knutet till aktiviteterna, till exempel uppdrag i styrelsen. Sådana trender märks tidigt och tydligt i våra medlemsföreningar, som ju kännetecknas av att ha en stor genomströmning av unga människor. Varje förening ska få möjlighet att bedriva en bra verksamhet, och vi borde vara beredda på att ge dem det stöd som behövs.

Universitet och högskolor är i en situation där de konkurrerar med varandra om att få så många studenter som möjligt. I ett sådant perspektiv är det lätt att idrott och friskvård för studenter får stryka på foten för annan verksamhet. I mina ögon kan ingenting vara mer felaktigt! Studenter som motionerar och mår bra uppnår bättre resultat och det borde ligga i institutionernas intresse att deras studenter har det bra. Ofta skapar föreningslivet väldigt bra kontakter och erfarenheter, vilket i sin tur är en uppenbar fördel på arbetsmarknaden. Det gamla ordspråket ”det finns omentor men inga omfester” har en djupare botten än vad man kan tro.

I ett internationellt perspektiv är Sverige, och de andra nordiska länderna, ganska udda i och med att det i stort sett inte finns någon direkt koppling mellan studentidrotten och de enskilda institutionerna. Utomlands är det mycket vanligt att universiteten själva bedriver verksamheten, ofta på elitnivå. Ett sätt för universiteten att konkurrera, även på en internationell marknad, kan vara att fokusera på sin egen idrottsverksamhet. De kanske till och med anstränger sig för att dra till sig affischnamn från idrottsvärlden?

En av förbundets roller är att företräda studentidrotten, och det är något som kan vara svårt att motivera för de föreningar som inte ser den omedelbara nyttan. Många frågor som påverkar studenter och studentidrotten kan inte behandlas lokalt, utan kräver samordning mellan olika lärosäten, regioner, nationer, specialidrottsförbund och föreningar. SAIF skulle kunna vara en viktig länk i denna process eftersom vi har ett mandat att representera svensk studentidrott. SAIF får inte ta på sig skygglapparna och bara se till lokala och nationella frågor. Representationen ger sällan effekt på kort sikt – det handlar om att bygga upp förtroenden och relationer. Jag tror att vår roll som representanter gentemot andra parter kommer att förstärkas.

Om man går från att jobba operativt (arrangera) till att arbeta mer strategiskt (samordna och representera) så ökar också behovet av en långsiktig planering och strategi. Kansliet behöver stärkas för att kunna hjälpa föreningarna. Styrelsen behöver vara tydligare i strategiska frågor och arbeta mer långsiktigt, utan att tappa fotfästet gentemot föreningarna och bli en

fristående maktapparat. Förbundet måste helt enkelt ha en ödmjuk men professionell hållning. Om man vill uppnå allt detta måste man våga ha kul när man jobbar för SAIF.

Så här tror jag att SAIF och studentidrotten ser ut anno 2013:

- SAIF har ungefär 90 medlemsföreningar. De nya föreningarna är specialiserade på en eller ett fåtal idrotter och är förhållandevis små (under 200 medlemmar).
- SAIF har en omfattande verksamhet som syftar till att långsiktigt stödja medlemsföreningarna i det grundläggande arbetet kring hur man driver en förening. Arbetet genomförs med lokala partners (t.ex. studieförbund) men koordineras av kansliet. Det finns ett team med fyra personer som arbetar ideellt med föreningsutveckling.
- Tävlingsverksamheten på förbunds nivå koncentreras till ett fåtal evenemang, där fokus ligger på den sociala gemenskapen. Begreppet ”Student-SM” används inte längre. Andra IF bjuds in till lokala tävlingar, och där kommer SAIF att hjälpa till med stöd och information.
- Förbundets utbud av nationella ledarutbildningar kommer inte att ha ökat, snarare minskat.
- Förbunds mötet attraherar mer än hälften av medlemsföreningarna, och programmet kommer att innehålla mycket diskussioner om studentidrott. Åren däremellan arrangeras något som motsvarar dagens Inspiration, och den lockar över 200 personer.

HUR SER EN HUNDRAÅRING UT?

- I samband med Förbundsmötet och Inspiration, hålls en särskild träff där man utvecklar tankarna kring föreningsarbetet. En utvidgad variant av de ordförandekonferenser som fanns tidigare.
- På kansliet i Uppsala jobbar fyra personer på heltid. Inom förbundet finns fem fasta underorgan: Tävling, Föreningsutveckling, Friskvård, Information och Idrottspolitik.
- Information till föreningar och andra berörda parter sker nästan uteslutande via elektroniska media. Varje år sammanställs en årsbok med artiklar och verksamhetsberättelsen. Fyra gånger per år sprids ett informationshäfte riktat till externa intressenter, där det finns utrymme för artiklar, debatt och idrottspolitik.
- SAIF har inte längre en strikt regional indelning (SDF). Istället kan regionala sammanslutningar komma och gå i takt med att de behövs.
- Det finns minst tio universitet/högskolor som har egen personal anställd för att driva idrottsverksamhet. Den riktar sig främst mot de elitidrottande studenter som man dragit till sig.
- Vid Universiaderna (sommar+vinter) har Sverige representation från totalt minst tio SF. Svenska institutioner och IF deltar i europeiska tävlingar.

Om tio år har vi facit på hand och kan bedöma vad som var rätt och vad som var fel. Oavsett utfallet så hoppas jag att SAIF ska vara ett välmående äppelträd.

Årsbok 2002-2003

Ordföranden har ordet

Från mitt perspektiv har detta varit ett omtumlande verksamhetsår. När det började var jag bara en helt vanlig styrelsemedlem. När det slutade var jag ordförande med många nya erfarenheter i bagaget. Vid förbundsmötet i oktober valdes, förutom en ny ordförande, många nya och unga styrelsemedlemmar. Även om detta medförde en lite längre startsträcka är jag övertygad om att det kommer att visa sig vara bra på lång sikt.

Två veckor senare arrangerade SAIF Student-VM i innebandy i Göteborg. Med trupper från åtta nationer blev det en hektisk vecka. Under den korta tiden mellan förbundsmötet och Student-VM föddes min son Alfred. Han var med bred marginal den yngste funktionären under Student-VM (han hade en egen funktionärströja).

Därefter fortsatte SAIF-engagemangen. EUSA höll sitt förbundsmöte i Grekland i december, och Vinteruniversiaden genomfördes i Italien i januari. Efter detta insåg jag att vi gjort ett bra jobb med vårt eget Student-VM när det gäller planering och logistik.

I slutet av maj genomfördes riksidrottsmötet i Stockholm. Efter att ha bevistat en RF-stämman så inser man att vårt eget förbundsmöte är en förhållandevis informell tillställning och RF fick som de ville på nästan alla punkter. Återigen inser man att SAIF är en udda fågel i RF-familjen, men det borde kunna gå att vända till vår fördel. Helgen avslutades med en jubileumsbankett i Stadshuset, i närvaro av kungen. Från säker källa kan jag meddela att maten var rikligare och stämningen

högre än vid Nobelfesten. En värdig avslutning på verksamhetsåret.

Om man blickar framåt så ser jag tre områden där SAIF borde kunna bli bättre. Det ena är stödet till våra medlemsföreningar, som inte alltid har stabil organisation och ekonomi. Det andra är att förbättra och utöka samarbetet med andra SF, både lokalt och internationellt. Det tredje, och kanske viktigaste, är att vi alltid ska sträva efter att ha kul när vi jobbar med SAIF.

Slutligen vill jag passa på att tacka kansliet för en strong insats under verksamhetsåret. Belastningen har varit väldigt hög, med en skyhögt topp under oktober och november. De har också varit ett väldigt stort stöd för mig i min nya roll som ordförande. Jag är övertygad om att SAIF, trots att vi är ett litet förbund, har en framtid även sedan vi fyllt 90 år.

Pär Mattsson

FISU Forum öppnade för studentinflytade

**Jörgen Bengtsson,
Team Tävling**

FISU Forum, Sydafrika 8-14 september 2002

Sverige deltog med fyra representanter när det sjätte FISU-forumet organiserades nere i Kapstaden, Sydafrika. Arrangemanget är en konferens där representanter från hela världen diskuterar studentidrott. På programmet stod övergripande frågor om hur vår verksamhet kan ge ett hälsosammare och mer jämlikt samhälle. Det slutliga resultatet kom dock framförallt att handla om hur studenternas inflytande kan öka på det internationella planet.

FISU är studentidrottens internationella paraplyorganisation. På samma sätt som SAIF arbetar som huvudorgan i Sverige fungerar FISU på det internationella planet. Samtliga nationella förbund ingår i FISU och deras huvudsakliga syfte är att arrangera Universiader och världsmästerskap för studenter. Själva Forumet, med ungefär 150 deltagare från 32 länder, arrangeras av underorganisationen CESU och är endast ett litet arrangemang i sammanhanget. Å andra sidan är Forumet en viktig konferens i syfte att ge FISU feedback från medlemsländerna – och då framförallt från studenter.

Tanken är att varje land åtminstone ska skicka två studenter och från Sverige deltog Anna Lindberg (Uppsala) och Jörgen Bengtsson (Linköping). Tyvärr var de flesta andra länder inte lika föredömligt representerade, utan antalet studenter var relativt litet. Övriga två i den svenska delegationen var Cecilia Olsson (från SAIF:s kansli) och Patrik Nilsson (ledamot i SAIF:s styrelse).

Att studenterna själva ska ha inflytande över studentidrotten kan ses som självklart och är också det absolut vanligaste på nationell nivå, oavsett vilket land det handlar om. På internationell nivå är det dock inte lika självklart. I FISU:s beslutande organ finns för närvarande ingen studentrepresentation och detsamma gäller för övriga organisationer direkt kopplade till FISU. Detta har påpekats genom åren på det studentmöte som alltid hålls i samband med Forumet men ingenting har hänt.

Samma diskussion – men med en annan och tydligare vinkling – fördes även i Kapstaden. Det beslutades att en speciell "Student Commission Group" skulle bildas inom ramarna för FISU:s organisation för att studenterna lättare ska kunna göra sin röst hörd. Initiativet till gruppen fick stöd av de allra flesta i CESU:s styrelse och överskuggade i mångt och mycket resultatet från de övriga diskussionerna.

Arbetet med studentgruppen kom snabbt igång och drivs av representanter från Englands delegation. Ett studentorgan (Student Commission) har bildats inom ramen för EUSA, som är vårt högsta europeiska organ.

SAIF:s delegation på FISU Forum i Sydafrika. Från vänster: Jörgen Bengtsson, Cecilia Olsson, Anna Lindberg och Patrik Nilsson.

Anna Lindberg är en av sju representanter i gruppen och stärker därmed SAIF:s internationella inflytande.

På FISU:s styrelsemöte i Daegu i samband med Universiaden diskuterades möjligheterna att även bilda ett studentforum kopplat till FISU. Att en student fick möjligheten att presentera ett förslag för FISU:s högsta organ har inte hänt på 35 år. Rapporterna säger dessutom att Tiger de Souza var framgångsrik i att presentera våra åsikter.

Presentationen gav mersmak och arbetet går vidare. Det kan ta tid innan tankarna som föddes i Sydafrika blir verklighet, men studenterna har onekligen kommit en god bit på väg. En motion är inskickad till FISU:s styrelse som nu har att bestämma om studenterna ska ha inflytande över studentidrotten.

För alla är inte det självklart.

SAIF först med Student-VM i innebandy

Anders Rönmark,
Styrelseledamot

Pär Mattsson,
Ordförande

Sedan 60-talet har ett stort antal Student-VM (SVM) arrangerats i olika idrotter. Innebandy, som är lagidrotten nummer ett på svenska universitet och högskolor, har dock aldrig haft mästerskapsstatus. Inte förrän SAIF i november 2002 stod som värd för det allra första SVM:et i innebandy.

Det skrevs studentidrottshistoria i Valhalla Sporthall i Göteborg 7-9 november 2002, då åtta nationer gjorde upp om de första SVM-medaljerna i innebandy. Finland, Sverige och Schweiz, vilka alla hade med spelare med A-landslagmeriter, var på förhand turneringens stora favoriter och kom också att dominera i grupp-spelet. De övriga fem nationerna (Ungern, Österrike, Holland, Japan och Georgien) fick det ganska tufft mot ”de tre stora” och resultaten från grupp-spelet skvallrar om ett antal ganska ensidiga matcher. Sverige gjorde exempelvis 77 mål på sina tre grupp-spelsmatcher (mot Ungern, Georgien och Österrike) och Finland satte nytt landslagsrekord genom att slå Holland med 40-2!

När de lag som var jämbördiga fick mötas så bjöds det dock på bra och spännande innebandy. Japans seger-match mot Österrike (3-2) i kampen om femteplatsen blev en riktig rysare och Finland vann den mycket jämna finalen mot Sverige med 7-6, efter bland annat två mål av turneringens skyttekung Esa Jussila. Det fanns dock knappast någon svensk spelare som var nöjd med den hedersamma förlusten.

Matchsekvens från finalen mellan Sverige och Finland.

Turneringen spelades alltså under tre dagar i november 2002, men förberedelserna inför arrangemanget hade pågått ända sedan SAIF tilldelades värdskapet i februari 2001. Under mer än ett och ett halvt år hade SAIF arbetat för att få till stånd ett så bra SVM som möjligt. Men de hårdaste arbetsinsatserna krävdes så klart dagarna före och under själva turneringen. Att hämta och lämna 170 spelare och ledare på flygplatsen, se till att dessa fick ackreditering, logi och mat tre gånger om dagen tog mycket tid och kraft. Dessutom skulle ju tjugo innebandymatcher spelas och en rejäl bankett anordnas.

Vissa lag såg dessutom till att arbetsbelastningen ökade lite extra. Georgien dök till exempel upp en dag förse- nade, utan klubbor och målvaktsutrustning och med betydligt färre spelare än väntat. Det japanska laget, som hade kommit tidigt och laddat upp med flera tuffa träningsmatcher i Göteborg, krävde att få en säck med is efter varje match för att spelarna skulle kunna kyla ned sina knän, vrister och armbågar.

Det japanska laget förbrukade ett okänt antal kilo is.

Allt detta ordnade sig dock. Den georgiska utrustningen dök upp på Landvetters flygplats kvällen innan turneringen skulle starta och McDonald's i Scandinavium var vänliga nog att donera is. Och tack vare hårt jobb från organisationskommittén, kansliet och inte minst från det 50-tal frivilliga funktionärer som var på plats i Göteborg, genomfördes hela turneringen på ett mycket bra sätt. Arrangemanget fick goda vitsord från de internationella representanterna och University Sports Magazine, FISU:s egen tidning, kallade SVM i innebandy ”a success”.

Förhoppningen hos det internationella studentidrottsförbundet, FISU, är nu att SVM i innebandy ska bli ett återkommande evenemang. Det holländska studentidrottsförbundet var intresserat av att ta sig an arrangemanget 2004, men tvingades tyvärr tacka nej på grund av ekonomiska problem. Schweiz har dock börjat förbereda sig för att arrangera SVM i innebandy 2006, så traditionen som SAIF har startat lär fortsätta.

Resultatlista Student-VM i innebandy 2002

1. Finland
2. Sverige
3. Schweiz
4. Ungern
5. Japan
6. Österrike
7. Holland
8. Georgien

Vinteruniversiaden i Tarvisio 2003

Ulf Öhrman,
Generalsekreterare

Fjorton förhoppningsfulla svenska studentidrottare styrde i januari 2003 kosan mot Italien och den 21:a Vinteruniversiaden. Universiaderna, som kan liknas vid studentidrottens OS, arrangeras vartannat år. Denna gång var det den lilla staden Tarvisio i nordöstra Italien som var huvudort för tävlingarna.

I programmet för Vinteruniversiaderna ingår alpin skidåkning, snowboard, längdskidåkning, backhoppning, nordisk kombination, skidskytte, ishockey, konståkning och shortstrack. Denna gång var dessutom curling och carving uppvisningsidrotter. Eftersom Tarvisio är en liten stad med få anläggningar hade man spritt ut tävlingarna till flera orter i regionen Friuli och även till Österrike, där ishockey och backhoppning avgjordes. Även boendet var utspritt på flera orter, vilket tyvärr medförde långa resor till tävlingarna och liten kontakt med andra länder och deltagare.

I den svenska truppen utgjorde de alpina åkarna stommen. Elva aktiva och två ledare anlände till vårt hotell i Arta Terme i minibussar fyllda av skidor, stavar, pjäxor, vallor, käppar och personlig utrustning. När minibussarna väl var tömda undrade man var detta berg av utrustning fått plats. Dessutom hade ju resenärerna suttit någonstans! Näväl, de har en viss vana att stuva, så allt utrymme utnyttjas maximalt.

Tjejerna var först ut i storslalomtävlingens pist och en 7:e plats för Erika Forss efter det första åket var godkänt. Tyvärr förstörde ett fall i det andra åket möjligheterna till en framskjuten placering för henne. Nu blev Ida Söderberg bäst av svenskorna genom att åka upp sig från 33:e till 17:e plats. Herrarnas storslalom började bra med Fredrik Steinwall på 5:e och Pierre Olsson på 7:e plats efter det första åket. Pierre hade andra åkets snabbaste tid och avancerade till 4:e plats, medan Fredrik rasade till placering 12.

I tjejernas slalomtävling dansade de svenska deltagarna nerför backen i det första åket. Kristina Hultdin 1:a, Erika Forss 2:a och Sofie Olofsson 4:a var fantastiska resultat för det revanschsugna gänget. Nu skulle det väl bli medaljer? Spänningen var nästan olidlig när de främsta åkarna från första åket stod på tur. Sofie gav sig iväg mot medalj, men satsningen var för våldsam. Ett fall och så var den dagen förstörd. Erika stod på tur härnäst, men neeej, hon missade en port och tvingades klättra upp för att ta porten på rätt sätt. Nu stod hoppet till Kristina, som hade ett försprång på 31 hundra delar till nästa tävlande. Kristina dök upp över backens krön, åkte snabbt men säkert nerför backen och kunde gå i mål som segrare med en marginal på 1,17 sekunder. Hela den svenska alpina truppen gladdes med Kristina och det var en höjdare att se den svenska flaggan gå i topp under prisutdelningen.

Den fjärde tävlingsdagen var det herrarnas tur att ge sig i kast med slalomhanget och slalom brukar vara svenskarnas styrka. Efter det första åket låg Mattias

Kangas etta! Skulle det bli ännu en dag i dur för Sverige? Redan efter cirka 10 sekunders åkning i det andra åket hamnade han emellertid på innerskidan (jag tror det, det brukar heta så) och vidare ut ur banan. Det kändes lite snopet eftersom förväntningarna var stora, men denna dag var motståndarna bättre.

Våra tre konståkare och två ledare bodde och tävlade i Piancavallo, drygt 20 mils resa från Tarvisio. Även här var tjejerna först i elden och Anneli Servin var mycket nöjd med sin 11:e plats efter det korta programmet. Malin Hållberg-Leuf låg på 19:e plats i den hårda konkurrensen. Det fria programmet har sällan varit svenskornas styrka, så var det heller inte denna gång. Anneli tappade till en slutlig 15:e plats och Malin slutade på plats 21.

Vår manlige deltagare, Filip Stiller, gjorde en normal insats i det korta programmet och blev 12:a. Den fria åkningen innebar en fullträff och Filip klättrade därmed tre placeringar i den slutliga prislistan. Universtiaddeltagarna i konståkning håller mestadels mycket hög klass och åkarna har många meriter från EM- och VM-tävlingar. Därför var svenskarnas resultat fullt acceptabla, och de tyckte själva att det var ett lyft att få tävla mot delar av världseliten.

Arrangemanget som helhet hade emellertid en del organisatoriska brister och jag skulle vilja avsluta med en episod som exemplifierar detta. Jag hade som delegationschef som mål att se samtliga svenska deltagare tävla, så när Filip skulle åka det fria programmet i herrarnas konståkning kl. 19.00 en kväll, bestämde jag

mig för att åka de dryga 20 milen för att vara på plats. En bil med chaufför beställdes till kl. 16.00 och så bar det iväg. Regnet vräkte ner och det blev snabbt mörkt. Från staden Aviano, med cirka 15 kilometer kvar till Piancavallo, klättrar vägen cirka 1 000 höjdmeter upp till slutmålet. Regnet övergick till tätt snöfall och de bilar som inte kunde ta sig vidare i snöovädret blev snabbt fler. Vår bil var tack och lov utrustad med vinterdäck och klarade att ta sig uppför de branta partierna. Så småningom kunde vi skymta ljusen från Piancavallo, och kl. 18.45 parkerade vi utanför ishallen.

Vi gick in och jag slogs omedelbart av det faktum att det var få åskådare i hallen. Några åkare verkade visserligen värma upp, men var det inte några tjejer med bland dessa? Bäst att jaga fatt i någon engelskspråkig funktionär för att få besked om tävlingen skulle starta senare än planerat. När jag så småningom lyckats få tag i en tävlingsansvarig var beskedet att tävlingen hade tidigarelagts till klockan 15.00 och att information om detta hade lämnats på det hotell där de aktiva bodde. Att jag som delegationschef kunde vara intresserad av ändringar i programmet visade han ingen som helst förståelse för. Jag bodde ju tillsammans med de alpina åkarna 20 mil bort och hade mig själv att skylla. Den svenske deltagaren hade ju också förbättrat sin placering, så varför bråka? Det var bara att sätta sig i bilen, se till att defrostern var inställd på max och ge sig i kast med snöovädret.

Tur att Filip lyckades bra i sin åkning och var nöjd!

En ungdomlig cup har blivit stor

**Anders Rönmark,
Styrelseledamot**

Den smygstartade 1973, kom igång på allvar 1974, slog rekord 1992 och fick världsmästerskapsstatus 1997. Och IKSU:s brännbollscup i Umeå lever i allra högsta grad vidare.

- Jag tror att intresset för den kommer att öka under de närmaste åren, säger brännbollsgeneralen Jonas Kihlgård om det trettioårsjubilerande arrangemanget.

Jonas Kihlgård har arbetat med arrangemanget av brännbollscupen i 16 år och säger själv att han varit med både i medgång och motgång.

- 1992 slog vi rekord med 1 152 deltagande lag. Det var helt otroligt, säger Kihlgård, som sedan fick uppleva hur vädergudarna satte stopp för fler rekord.
- Efter 1992 regnade det i nio år i sträck under cup-helgen. Intresset sjönk och vi började tappa deltagare. År 2000 var det till och med färre än 400 lag med.

Nu tycker Kihlgård sig dock se en positivare trend.

- När vi i våras firade vårt trettioårsjubileum var det 450 lag med och det tycker jag är helt okej. Troligtvis kommer vi att göra så i fortsättningen att vi sätter en gräns på 450 deltagande lag. På så sätt kan vi köra cupen över två dagar, men ändå garantera minst fyra matcher per lag. Det blir nog mer intressant att vara

med då och folk kommer att anmäla sig tidigare på året, säger han.

Jonas Kihlgård har levt med brännbollscupen i många år och kan nog räknas som en veteran i sammanhanget. Man får dock gå tillbaka en generation till i IKSU för att hitta initiativtagaren till arrangemanget. Staffan Byström anses vara brännbollscupens ”fader”.

- Jag, Janne Åman och Anders Wallström drog igång cupen på allvar 1974, berättar Staffan Byström.
- Cupen smygstartade visserligen 1973 i samband med den årliga studentfesten på Fysikgränd, men då var det bara 12 lag med. 1974 var det i alla fall 42.

Staffan Byström och de andra i IKSU fick sedan se hur cupen för varje år växte sig större och större och större och...

- Efter tre år hade vi 74 lag och då var jag förvånad över tillströmningen. Men att det 20 år senare skulle vara med över 1 000 lag... Nej, det hade jag aldrig kunnat drömma om, säger Byström.

När Staffan Byström i början av 70-talet funderade över ett idrottsarrangemang som skulle kunna locka studenter stod dock inte en brännbollscup överst på listan.

- Jag jobbade en hel del med ”Student i Form” och vi testade bland annat en volleybollcup och en löptävling, men de arrangemangen slog aldrig riktigt igenom. Så kom jag på att alla har ju spelat brännboll i skolan någon gång och att det är en sport där killar och tjejer kan spela tillsammans. Det var också ett spel man kunde utöva på campus-området, förklarar Byström.

Brännbollscup med världsmästerskapsstatus

- Med den då unika regeln om fem tjejer och fem killar i varje lag så fick vi med en massa tjejer, vilket inte var helt lätt i idrottssammanhang på den tiden. Alla kunde vara med på lika villkor, fortsätter han. Tidpunkten för arrangemanget valdes också med omsorg.
- Sista helgen i maj passade perfekt. De flesta tentorna är avklarade vid den tiden. Det är nästan sommar och man kan vara ute både på dagen och på kvällen (då de obligatoriska ”efter brännbolls-festerna” äger rum). Kombinationen idrott och social samvaro är ju väldigt viktig. När vi gjorde reklam för brännbollscupen sa vi alltid ”ta med en picknick-korg, spela lite brännboll och umgås”. Vi strök ”ta med en flaska vin”, då vi kom på att SAIF var med i Riksidrottsförbundet...

Staffan Byström är dock orolig över att brännbollscupen kanske förlorat lite av sin själ. Det ideella

arbetet och det prestigelösa spelet som kännetecknade cupen under 70-talet tycker han börjar försvinna.

- Det sociala umgänget verkar heller inte vara lika viktigt längre. Det känns som att folk inte känner samma engagemang för cupen längre och det är tråkigt, säger han.
- Fast det kanske är så att var sak har sin tid...

Jonas Kihlgård tror dock inte att brännbollscupen spelat ut sin roll.

- Cupen har blivit en tradition i Umeå och fyller en viktig funktion. Även om vi inte lär slå några nya deltagarrekor så tror jag att intresset för cupen kommer att öka under de närmaste åren, säger Kihlgård.
- Att ha med 10 000 spelare igen vore så klart fantastiskt, men 4 500 på en helg är väl heller inte så dåligt?

Det är dock bara tio av dessa spelare som får kalla sig världsmästare. De tio som just nu kan göra det tillhör laget *Varför skjuter Sehlberg*. Det klassiska laget, som stod som slutsegrare 1992 och 1995, vann 2003 års brännbollscup efter en rafflande final mot ett annat klassiskt lag, *BK Rel. Varför skjuter Sehlberg* kan också kalla sig jubileumsmästare då de vann cupen när den firade 30 år. Kanske kan man till och med kalla laget för tredubbla jubileumsmästare. Årets brännbollscup var nämligen ett av de evenemang som ingick i RF:s hundraårsfirande och så fyller ju faktiskt ett visst akademiskt idrottsförbund 90 år...

”Kvinnliga Unga Ledare” – projektet som satsar på tjejer i studentidrottsföreningarna

Anna-Maria Gustafsson,
Projektledare Kvinnliga Unga Ledare

Det här är KUL-projektet

Kvinnliga Unga Ledareprojektet (KUL) är en satsning av Sveriges Akademiska Idrottsförbund (SAIF) med stöd av Riksidrottsförbundet (RF). Här deltar 17 tjejer som är beredda på att ta mer ansvar i sina föreningar och som kommer att jobba för att få in fler tjejer i föreningslivet. Med hjälp av KUL bildar tjejerna ett nätverk och utvecklas både i grupp och som individ. Framgångsrika tjejer från både näringsliv och idrott delar under KUL-projektets gång med sig av sina erfarenheter. KUL-tjejerna vågar, vill och kan engagera sig och andra! Till sin hjälp har de projektgruppen, bestående av Anna Ekström, Anna-Maria Gustafsson, Britt-Marie Olsson och Cecilia Olsson från SAIF.

Projektet är en del av RF:s projekt ”Unga Ledare” vilket genomförs under 2001-2003 i samverkan med SISU Idrottsutbildarna. RF:s syfte med ”Unga Ledare” är att stärka ungdomars vilja och möjligheter att verka som idrottsledare. Därför har RF avsatt 260 000 kronor till SAIF för att driva KUL-projektet under 2003.

Bakgrund

SAIF är mån om att ha en så jämn fördelning som möjligt mellan killar och tjejer. Dock har viss snedfördelning uppmärksamats. Av SAIF:s 67 medlemsföreningar har 15 föreningar tjejer som ordförande, vilket

innebär endast 22,4%. På Förbundsmötet 2000 var 3 tjejer och 16 killar föreningsrepresentanter.

SAIF genomförde våren 2001 en egen finansierad konferens för tjejer i syfte att stärka deras roll i sina föreningar. Konferensen fick stor uppslutning och var mycket uppskattad, vilket visar att detta är ett område som kräver satsning. I linje med detta äskade vi finansiering till KUL av RF och anslöts till Unga Ledare-projektet.

Syfte, mål och upplägg

Syftet med KUL-projektet är att utveckla redan aktiva tjejer inom studentidrotten samt locka fler till studentidrotten. Nätverket som tjejerna skapar skall leva vidare och bidra till en levande tradition för att ständigt locka fler tjejer in i föreningarna.

Projektets mål är

- att öka demokratin så att de aktiva är delaktiga i studentidrottens utveckling
- att 2004 ha fler tjejer på beslutsfattande positioner i förbundet
- att 2004 ha 50% tjejer i föreningarnas styrelser
- att 2004 ha 50% tjejer som är ordföranden i våra föreningar
- att på Förbundsmötet 2004 ha 50% tjejer som föreningsombud

Projektets genomförande bestod av tre centrala träffar under januari, april och september 2003. Deltagarna delades in i mindre grupper beroende på geografisk placering och samarbetade mellan träffarna med att

planera och genomföra lokala aktiviteter i föreningarna. I skrivande stund har sista träffen i september nyligen genomförts och samtliga grupper har redovisat sina påbörjade eller genomförda aktiviteter. Grupperna har lagt upp en strategi för hur aktiviteten skall leva vidare inom föreningen samt presenterat vilka mål som skall uppnås med aktiviteten. Läs gärna mer om upplägget för de olika träffarna på hemsidan för KUL, under <http://www.studentidrott.se/kul.asp>

Udda Atleter - en av de deltagande föreningarna

Udda Atleter är en deltagande studentidrottsförening från Högskolan i Trollhättan/Uddevalla. Deras högskola är relativt liten och har ganska få aktiva studenter på sina aktiviteter, särskilt tjejer. Nedan har vi låtit dem själva berätta om sin förening och hur de upplever KUL-projektet.

”Eftersom vi i vår förening Udda Atleter har ett lågt antal deltagande tjejer på våra aktiviteter har vi tänkt starta en ny aktivitet som vänder sig enbart till tjejer. Aktiviteten ska innehålla styrka, kondition samt diverse bollsporter och kommer att gå en gång i veckan med start höstterminen 2003.

Våra två övergripande mål är att få fler studenter engagerade i studentidrott samt att bibehålla en jämnt könsfördelad styrelse. Idag har vi lika många tjejer som killar i styrelsen men vi är rädda att lågt antal deltagande tjejer på aktiviteterna framöver kan leda till färre tjejer i styrelsen i framtiden.

Genom att delta i KUL-projektet får vi stöd, inspiration och nya idéer till vår nya aktivitet av SAIF:s tjejer Cecilia, Anna och Anna-Maria. Vi får även kunskap om hur vi ska öka intresset för studentidrott över lag. Det är roligt att träffa studenter i samma situation från andra högskolor i Sverige. Att höra vad de har för mål med KUL och hur deras idrottsföreningar arbetar ger oss mer insikt i studentidrotten. Genom att träffa andra studenter som är engagerade i studentidrottsföreningar får vi möjlighet att skapa ett kontaktnät som vi kommer att ha mycket nytta och glädje av”.

*Maja Orvarson & Therese Lundberg
Udda Atleter, Högskolan i Trollhättan/Uddevalla*

Framtid

Ett starkt nätverk har etablerats bland tjejerna och det diskuteras redan friskt om hur deltagarna ska arrangera gemensamma uppföljningsträffar framöver, då med nytillkomna deltagare i KUL-gänget. KUL planerar även att ha ett gemensamt forum på webben där man kan träffas och byta erfarenheter mellan föreningarna. Utvärderingen av KUL-projektet gav mycket positiv respons från alla deltagare vilket är en underbar bekräftelse på att projektet var en lyckad satsning!

Ett stort tack till ALLA som deltagit i KUL och bidragit med härlig kreativitet och energi! Och ett speciellt tack till projektgruppen som gjort det möjligt att genomföra ett sådant fantastiskt projekt.

Miljöprojekt
med miljoner i
potten!

Miljöboxen är ett
samarbete mellan Return to Sender,
Perfect Print och Pool 2 Tusen - Idrott i Samverkan

En kommande mer lättillgänglig
modell av Miljöboxen.

SKONA MILJÖN OCH TJÄNA PENGAR MED MILJÖBOXEN

Alla som är aktiva i en förening eller har barn som utövar någon idrott vet att man måste hjälpa till att dra in pengar till föreningen. Att agera nasare och sälja strumpor, pepparkakor, plastpåsar och kokostoppar är något nödvändigt ont som föreningsmedlemmarna tvingas leva med. Många föräldrar känner sig också pressade att köpa loss sina barn från uppdrag där de ska stå utanför Systembolaget var femte lördag och sälja lotter. Givetvis drömmer alla om en enklare lösning på föreningens pengabekymmer. Nu finns en sådan möjlighet: ingenting att sälja, ingenting att köpa, återkommande inkomster och dessutom en miljövänlig verksamhet där alla är vinnare.

BAKGRUND TILL PROJEKTET

De flesta företag skickar, i god tro, tillbaka sina förbrukade tonerkassetter och bläckpatroner till tillverkaren i hopp om att de ska återanvändas. Detta sker sällan då tillverkarna tjänar mer på att förstöra tonerkassetterna och bläckpatronerna istället för att återvinna dem. **Detta tycker vi är ett oerhört slöseri och ett osunt hanterande av naturens resurser.**

ETT NÄTVERK AV FÖRENINGAR

Återvinningsföretag som Return to Sender och Perfect Print har ett ständigt behov av förbrukade kassetter och bläckpatroner som de kan återanvända. Problemet för dem är att få tag i förbrukade kassetter och patroner. Med ett nätverk av föreningar runt om i Sverige skulle detta behov kunna mättas något. **Det är här det finns pengar att hämta för Din förening.** Föreningen placerar ut Miljöboxen på arbetsplatser, butiker m.fl. ställen där de förbrukade skrivarkassetter och patroner kan samlas in och återvinnas på ett mycket enkelt sätt.

FÖRENINGARNA GÅR MISTE OM 50 MILJONER KRONOR

Vi tror att det finns en hel del föreningar i Sverige som är helt perfekta för detta projektet men ändå har vi haft svårigheter att få tag i engagerade föreningar. **Nu finns det en övervägande risk att ytterligare 50 miljoner kronor kan komma att rinna mellan fingrarna på föreningslivet.** Det känns frustrerande för oss att dessa pengar inte når föreningarna runt om i Sverige utan bokstavligen slängs bort. Detta samtidigt som vet vi att miljön försämras och försummas samt att de flesta idrottsföreningar behöver pengar att driva sin verksamhet.

ANMÅL DIN FÖRENING

Läs mer om projektet och anmäl Din förening på www.idrottisamverkan.se eller www.returertosender.se. Du kan även ringa Bosse Haller på 070-780 75 00 eller Ola Klarkvist på 08-683 30 06 för anmälan och information.

Välkomna!

LASSE REUTERBERG
POOL 2 TUSEN - IDROTT I SAMVERKAN

POOL 2 TUSEN
idrott
i samverkan

Verksamhetsberättelse 2002-2003

Förbundet

Förbundsstämma, 26 - 27 oktober 2002, Bosön, Lidingö

Antal deltagare: 13 föreningsrepresentanter, 16 SDF-representanter, 13 SAIF:are och 1 gäst (Jan Olofsson, Farsta)

Till ny förbundsstyrelse valdes: Pär Mattsson ordförande, Erwin Apitzsch, Ulf Karlsson, Britt-Marie Olsson, Anders Rönmark (nyval), Anna Lindberg (nyval), Veronica Hollström (nyval), Anna Eriksson (nyval) och Samantha Carlsson (nyval). Förbundsstyrelsen beslutade bland annat att ändra stadgarna när det gäller representation/rösträtt vid förbundsstyrelsen. I framtiden är samtliga medlemsföreningar garanterade ett grundmandat. Dessutom infördes ett system med tilläggsmandat (maximalt 3 stycken) baserat på antal individuellt anslutna medlemmar enligt en trappstegsmodell (1 000, 3 000 och 7 000 medlemmar). Samtliga SDF tilldelas 2 mandat vardera.

Förtjänsttecken delades ut till Britt-Marie Olsson och Charlotte Ahlström (silver) samt Per Wretman, Pär Mattsson och Ulf Öhrman (brons).

Styrelsen

7 styrelsemöten har hållits under verksamhetsåret:

31/8-1/9 2002	Marholmen, Norrtälje
25/9 2002	Telefonmöte
27/10 2002	Bosön, Stockholm
30/11 2002	Uppsala
1-2/2 2003	Uppsala
29/3 2003	Uppsala
17-18/5 2003	Bosön, Stockholm

Specialdistriktsförbunden, SDF:en

Föreningarna i Sveriges Akademiska Idrottsförbund är indelade i sju specialdistriktsförbund:

- Skånes Akademiska Idrottsförbund (SkAIF)
- Västsveriges Akademiska Idrottsförbund (VAIF)
- Östra Sveriges Akademiska Idrottsförbund (ÖAIF)
- Mellansveriges Akademiska Idrottsförbund (MSAIF)
- Stockholms Akademiska Idrottsförbund (StAIF)
- Upplands Akademiska Idrottsförbund (UAIF)
- Norrlands Akademiska Idrottsförbund (NAF)

VAIF har efter några år av inaktivitet fått en ny, fungerande styrelse. Detta har medfört ett antal nya aktiviteter i regionen. Andra SDF har fortfarande stora svårigheter att bilda en styrelse. Vårt brev till Riksidrottsstyrelsen med en förfrågan om möjlighet att avskaffa distriktsorganisationerna resulterade i att Riksidrottsstyrelsen 2003 beslutade att SF inte längre behöver organisera sin regionala verksamhet genom en SDF-organisation.

SDF	Datum för årsmöte
StAIF	020930
UAIF	021003
VAIF	021009
NAF	021026

Föreningar

Utträde

- Gotlands Nations IF, GNIF, Uppsala, 020831
- Eskilstunas Studenters IF, ESIF, gick i konkurs i maj 2001 och anses därmed inte längre tillhöra förbundet.

Invalda

- Skogis IF, SkIF, Umeå, 030329
- Gotlands Nations IF, GNIF, Uppsala, 030518
- Innebandyklubben Uppsala Teknologer, IBKUT, Uppsala, 030518
- Kongliga Orienterings Teknologerna, KOT, Stockholm, 030518
- Uppsalas Förenade Orienteringsstudenter, UFO, Uppsala, 030518

Den 30 juni 2003 uppgick SAIF:s medlemsantal till 70 föreningar.

Team Friluft

Team Friluft har haft lite av ett mellanår. Den numera traditionella fjällturen i Jämtlandsfjällen i samarbete med elever från Hållands Folkhögskolan genomfördes emellertid i mars. Antalet deltagare var dock färre än vanligt. Kontakterna med STF har fortskridit och de är inblandade i planeringen av nästa års vinteraktivitet.

En ledarutbildning som var planerad under maj månad i Värmland blev tyvärr inställd på grund av för få anmälningar. Teamet har jobbat en hel del med hemsidan och lagt ut material med bland annat tips på hur man startar en friluftssektion/förening. I övrigt har arbetet varit fokuserat på vad teamet har för funktion och vad

medlemmarna egentligen vill ha, en diskussion och ett arbete som är ständigt aktuellt!

Teamet har träffats fysiskt tre gånger, men har däremellan haft fyra telefonmöten.

Team Tävling

Team Tävling har till uppgift att stötta och bistå arrangörerna av Student-SM-tävlingarna. I det arbetet ingår att träffa och ha en dialog med föreningen inför tävlingen samt att ha en SAIF-representant på plats under tävlingen.

Möten under året:

31/8-1/9 2002	Marholmen, Norrtälje
15-16/2 2003	Karlstad
29/3 2003	Uppsala
11/6 2003	Telefonmöte

35 föreningar har deltagit i något av de 5 Student-SM som arrangerats under året. Stockholms Studenters IF vann föreningstävlingen på 60 poäng (som baseras på antal deltagare och resultat i Student-SM). De fick därmed en inteckning i vandringspokalen och vann dessutom 10 000 kr. På andra plats kom Ultuna Studentkårs IF med 42 poäng och trea kom Linköpings Studenters IF med 41 poäng.

Under året har två Student-SM fått ställas in: volleyboll i Umeå och orientering i Stockholm.

Under 2002-2003 har 5 Student-SM genomförts:

Datum	Idrott	Arrangör	Ort	Antal IF	Antal lag/deltagare	SAIF-representant
021109	Badminton	LSIF	Linköping	8	11 lag	Erik Öberg
021109	Basket	LSIF	Linköping	10	13 lag	Erik Öberg
030120-21	Skidor	ÖSIS	Vemdalen	12	65 deltagare	Cecilia Olsson
030426-27	Innebandy	ULS IF	Uppsala	15	45 lag	Nina Kilbrink, Johanna Nyman
030530-0601	Beachvolley	NNIF	Uppsala	15	50 lag	Niklas Andersson

Information

Våra två informationskanaler till föreningar och studenter är nyhetsbrevet På Gång och hemsidan, som numera har adressen www.studentidrott.se. En gång i månaden skickas nyhetsbrevet På Gång ut med aktuell information till medlemsföreningar, ordförande, SDF samt förtroendevalda och team på central nivå. På Gång skickas både i pappersformat och elektroniskt och publiceras dessutom på hemsidan.

Utvecklingsarbetet med hemsidan har fortsatt under året, bland annat har inbjudnings- och anmälningsformulär blivit mer lättillgängliga och förteckningen över medlemsföreningarna mer lättöverskådlig.

Under året har en verksamhetsfolder tagits fram, på svenska och engelska, som distribuerats till SAIF:s medlemsföreningar och internationella studentidrottsförbund. I samband med FISU Forum 2002 och Vinteruniversiaden 2003 producerades "SAIF International" och delades ut till deltagande länder.

Samarbetspartners

Sveriges Akademiska Idrottsförbund har haft Folksam Tjänstemannapension som huvudsponsor fram till och med 31 december 2002. Under hela verksamhetsåret 2002-2003 har Studentliv varit huvudsponsor för Student-SM. I samband med Student-VM i Innebandy i Göteborg samarbetade SAIF med Stiftelsen Konung Gustaf V:s 90-årsfond, Göteborg & Co AB, Hans Birgersson Reklam AB, Salming Innebandy, Göteborgs Kex samt Maxim AB.

Förvaltade fonder

Gunnar Torstenssons stiftelse för främjande av svensk studentidrott förvaltas av Sveriges Akademiska Idrottsförbund med en årlig utdelning på 5 000 kr. 2003 års utdelning fonderas vidare till kommande år.

Idrottsforskning

Under året har CBM (Centrum för Bredd- och Motionsidrott) utlyst medel för studentuppsatser på minst C-nivå en gång per termin, vilket har medfört att förbundets medel har avsatts främst till den egna planerade undersökningen av studenternas inställning till fysisk aktivitet, fritidsvanor och behov. Tyvärr har vi inte erhållit några ansökningar för studentuppsatserna.

Antidoping

Ulf Öhrman har deltagit i de informations- och utbildningsaktiviteter som RF:s antidopinggrupp har arrangerat. Relevant information från dessa har vidarebefordrats till medlemsföreningarna.

Projekt och Utbildningar

Kvinnliga Unga Ledare - KUL

I januari 2003 startade Sveriges Akademiska Idrottsförbund ett projekt, Kvinnliga Unga Ledare - KUL, i syfte att utveckla redan aktiva tjejer inom studentidrotten samt locka fler att börja. I KUL-projektet deltar 17 tjejer, från 10 studentidrottsföreningar (Chief, GSIF, HIFS, IKSU, LSIF, SIFÖ, Udda Atleter, VILD, ÖSIS och ÖUIF), som är beredda på att ta mer ansvar i föreningen och som kommer att jobba för att få in fler tjejer i föreningslivet. Med hjälp av KUL har tjejerna bildat ett nätverk och utvecklats både i grupp och som individ. Deltagarna i KUL har under året haft två centrala träffar: 18-19 januari i Uppsala och 12-13 april i Sunne. Däremellan har deltagarna träffats en gång i mindre grupper för att utbyta erfarenheter och planera en lokal aktivitet i den egna föreningen.

Kvinnliga Unga Ledare ingår i Riksidrottsförbundets satsning på Unga Ledare. Projektet finansieras genom stöd från Riksidrottsförbundet på 263 000 kronor.

Gympa- och aerobicsutbildningar

7-15 juni 2003 gick de årliga gympa- och aerobicsutbildningarna av stapeln. Precis som de senaste två åren var utbildningarna förlagda till Linköping där LSIF:s fina Campushall användes för praktiska pass medan boende, mat och teori skedde på Valla Folkhögskola. På steg 1 deltog 29 personer från 7 föreningar och på steg 2 deltog 20 personer från 5 föreningar. På steg 1 lär man sig grunderna inom gympa och aerobics och på steg 2 ligger fokus på utveckling av det personliga ledarskapet. Instruktörerna på utbildningarna kommer ursprungligen från studentidrotten.

Nationellt

Centrum för Bredd- och Motionsidrott (CBM)

Förbundets representanter i CBM (Centrum för Bredd- och Motionsidrott) har varit Erwin Apitzsch (ordinarie) och Cecilia Olsson (suppleant). Förbundet har varit representerat vid samtliga arbetsmöten den 29 augusti, 23 oktober, 5 december, 4 februari, 24 mars och 12 juni.

CBM har utsett Månadens IF, arrangerat ett kreativitetseminarium, utlyst medel för studentuppsatser och för utvecklingsprojekt inom breddidrott, uppdaterat Kunskapsbanken om bredd- och motionsidrott och medverkat vid framtagningen av RF:s verksamhetsinriktning för bredd- och motionsidrott. Erwin Apitzsch har varit sakkunnig vid fördelning av medel till studentuppsatser och utvecklingsprojekt och initiativtagare till kreativitetseminariet.

Riksidrottsmötet, 29-30 maj 2003, Stockholm

Riksidrottsmötet (RIM, ett gemensamt namn för stämmorna för RF och SISU) 2003 genomfördes i Stockholm 29-30 maj. På RF-stämman representerades SAIF av Pär Mattsson, med Samantha Carlsson som ersättare, och på SISU-stämman av Samantha Carlsson, med Pär Mattsson som ersättare.

SAIF hade lagt fram två motioner. Motionen om utökat rökförbud vid idrottsanläggningar gick igenom medan motionen om en översyn av Riksidrottsförbundets fördelning av bidragen till specialidrottsförbunden avslogs.

Riksidrottsförbundets stadgar ändrades så att det framöver är RF-stämman som avgör hur stor arvoderingen av RS ledamöter ska vara. Stadgarna ändrades också så att det fortsättningsvis är möjligt att ha en organisation utan specialdistriktsförbund (SDF).

Förtjänsttecken från Riksidrottsförbundet

Den 29 maj 2003 mottog Christer Gustavsson Riksidrottsförbundets förtjänsttecken.

RF 100 år

Idrottsgalan i Globen i januari 2003 var startskottet på Riksidrottsförbundets 100-årsjubileum. Firandet pågår under hela 2003 och Riksidrottsförbundet vill använda jubileet till att lyfta fram idrottens samhällsnytta och lägga särskild fokus på den breda barn- och ungdomsidrotten. Ett led i detta har varit att uppmärksamma idrottstävlingar och där ingick IKSU:s Brännbollsyra i Umeå 30-31 maj som en jubileumstävling.

Internationellt

Internationella gruppen

Internationella gruppen har bestått av förbundets internationella representanter Charlotte Ahlström (EUSA) och Stefan Bergh (FISU), styrelsens representanter Erwin Apitzsch och Pär Mattsson samt generalsekreterare Ulf Öhrman. Gruppen har sammanträtt 15 augusti, 29 oktober, 13 mars samt telefonledes den 29 april och 3 juni. Internationella gruppen har arbetat fram riktlinjer för SAIF:s internationella representation samt förberett internationella ärenden inför styrelsemöten.

Internationell representation

Svensk studentidrott är representerat i olika internationella organ. I det internationella studentidrottsförbundet FISU:s exekutivkommitté (styrelse) är Stefan Bergh ledamot. Som tekniska delegater för FISU:s olika Student-VM-grenar återfinns Roger Johansson (badminton), Magnus Nilsson (innebandy) och Ola Käberg (orientering).

I det europeiska studentidrottsförbundet (EUSA) är Charlotte Ahlström styrelseledamot och Anna Lindberg medlem i ”Student Commission”. Ulf Öhrman är teknisk delegat i basketboll.

FISU

Stefan Bergh har deltagit i FISU:s exekutivkommittés möten:

10-14/7 2002	Daegu, Sydkorea
13-15/1 2003	Tarvisio, Italien
5-7/6 2003	Colorado Springs, USA

FISU Forum 8-14 september 2002, Kapstaden, Sydafrika

FISU Forum är en internationell studentidrottskonferens som arrangeras vartannat år. Konferensens huvudsyfte är att ge möjlighet till erfarenhetsutbyte mellan olika länders studentidrottsförbund och årets tema var ett hälsosamt och jämlikt samhälle. Varje land får skicka fyra deltagare varav två ska vara studenter och två ledare. En jämn fördelning mellan könen eftersträvas också. Svenska deltagare var Anna Lindberg, Jörgen Bengtsson, Patrik Nilsson och Cecilia Olsson.

EUSA

Charlotte Ahlström har deltagit i EUSA:s exekutivkommittés möten:

3-6/10 2002	Pontresina, Schweiz
5-6/12 2002	Aten, Grekland
28/2-1/3 2003	Belgrad, Serbien och Montenegro
16-18/5 2003	Stockholm

EUSA, GA

EUSA höll sitt förbundsmöte (General Assembly) i Napflion, Grekland 5-8 december. SAIF representerades av Pär Mattsson, med Samantha Carlsson som ersättare. På plats var också Stefan Bergh, Charlotte Ahlström som styrelseledamot i EUSA och Ulf Öhrman som inbjuden mötesordförande. Träffen inleddes med ett seminarium om volontärer inom idrotten, där bland annat arbetet kring OS i Aten redovisades. Inga val genomfördes vid förbundsmötet, däremot beslutades om att införa en ”Student Commission”, ett nätverk med syfte att bättre föra in studenternas syn på studentidrotten.

EUSA-möte, Stockholm

SAIF stod som värd för EUSA:s styrelsemöte på Bosön, Stockholm 15-17 maj 2003. Eftersom SAIF höll styrelsemöte 17-18 maj på samma plats kunde de båda styrelserna föra informella och formella diskussioner i frågor med europeisk anknytning.

Nordens Akademiska Idrottsförbund, NAIF

NAIF genomförde arbets- och förbundsmöten i Helsingfors, Finland 4-6 april 2003. SAIF representerades av Pär Mattsson och Ulf Öhrman. Vid dessa möten beslutades bland annat om stadgeändring så att förbundsmötet kan äga rum när som helst under året och då i samband med annan internationell aktivitet.

Student-VM

Under verksamhetsåret 2002-2003 deltog Sverige i tre Student-VM: ridsport, orientering samt givetvis innebandy, som arrangerades på hemmaplan den 7-9 november 2003 i Göteborg. Svenska deltagare var även anmälda till Student-VM i skytte i Tjeckien. Detta arrangemang fick emellertid skjutas upp ett år på grund av översvämningar.

Student-VM i innebandy

7-9 november 2002 arrangerades Student-VM i innebandy i Göteborg. Åtta nationer från Europa och Asien deltog, och arrangemanget blev en stor framgång för svensk studentidrott. Idel lovord hördes från deltagarna och det svenska laget slutade på andra plats efter finalförlust mot Finland.

Vinteruniversiad i Tarvisio

I Vinteruniversiaden i Tarvisio, Italien, 16-26 januari 2003 deltog 14 aktiva och 7 ledare. Sverige hade tävlande i alpin skidåkning och konståkning, och Kristina Hultdin tog en guldmedalj i damernas slalom. Pär Mattsson och Ulf Öhrman representerade förbundet.

Förtroendevalda/team/anställda

Styrelsen

Pär Mattsson, ordförande, Mölndal
Erwin Apitzsch, Lund
Samanthi Carlsson, Växjö
Anna Eriksson, Östersund (t.o.m. maj 2003)
Veronika Hollström, Stockholm
Ulf Karlsson, Bryssel, Belgien
Anna Lindberg, Halmstad
Britt-Marie Olsson, Stockholm
Anders Rönmark, Umeå

Valberedning

Arvid Rinaldo, Eskilstuna (sammankallande)
Anna-Maria Gustafsson, Ronneby
Niklas Andersson, Skövde

Team Tävling

Niklas Andersson, Skövde
Nina Kilbrink, Karlstad
Johanna Nyman, Linköping
Arvid Rinaldo, Eskilstuna
Erik Öberg, Östersund (t.o.m. januari 2003)

Team Friluft

Frida Gustafsson, Östersund
Lisa Heiberg, Kisa
Einar Heiberg, Kisa
Christina Holmberg, Lakene
Liselotte Möller, Bispgården
Linda Pettersson, Sköndal (fr.o.m. mars 2003)

Resurspersoner

Kenneth Erskog, Partille
Christer Gustavsson, Linköping
Per Wretman, Linköping

Revisorer och revisorssuppleanter

Björn Fredriksson, Uppsala
Åke Pettersson, Stockholm
Ola Spinnars, Sigtuna
Bo Suneson, Stockholm (suppleant)
Magnus Eklund, Uppsala (suppleant)

Anställda

Ulf Öhrman, generalsekreterare
Cecilia Olsson, utvecklingskonsulent
Anna Ekström, kanslisekreterare,
föräldraledig fr.o.m. 030131
Josef Åhman, kanslisekreterare,
vikarierande fr.o.m. 030107

Resultat

Student-VM i orientering, 20-24 augusti 2002, Varna, Bulgarien

Herrar, kort distans, A-final

1. Thierry Gueorgiou FRA
2. Kim Fagerrudd FIN
3. Marc Lauenstein SUI
29. Emil Wingstedt SWE
32. Rikard Claesson SWE
33. Johan G Larsson SWE
35. Jan Troeng SWE

Herrar, kort distans, B-final

1. Radek Tichacek CZE
2. Bruce Duncan GBR
3. Jan Mrazek CZE
4. Peter Löfås SWE

Herrar, klassisk distans

1. Emil Wingstedt SWE
2. Ilkka Leppavuori FIN
3. Olivier Johnson GBR
19. Jan Troeng SWE
29. Rikard Claesson SWE
32. Peter Löfås SWE

Herrar, budkavle

1. Frankrike
2. Polen
3. Finland
6. Sverige (*Jan Troeng, Peter Löfås,
Rikard Claesson och Emil Wingstedt*)

Damer, kortdistans

1. Anu Kopra FIN
2. Karin Schmalfeld GER
3. Vendula Klechhova CZE
7. Lena Eliasson SWE
11. Jenny Eriksson SWE
26. Eva Elfving SWE
39. Camilla Berglund SWE

Damer, klassisk distans

1. Martina Rakayova SLO
2. Bodil Holmstrom FIN
3. Marte Balchen NOR
11. Lena Eliasson SWE
15. Camilla Berglund SWE
19. Jenny Eriksson SWE
32. Eva Elfving SWE

Damer, budkavle

1. Storbritannien
2. Sverige (*Eva Elfving, Jenny Eriksson,
Camilla Berglund och Lena Eliasson*)
3. Tjeckien

Student-VM i innebandy, 7-9 november 2002, Göteborg, Sverige

1. Finland
2. Sverige
3. Schweiz

**Student-VM i ridsport, 30 oktober - 3 november
2002, Mechelen, Belgien**

Hoppning

1.	Katrien Galema	NED
2.	Annika Metander	SWE
3.	James Reilly	IRL
12.	Nina Martinelle	SWE
44.	Emma Thunström	SWE

Dressyr

1.	Joëlle Wenger	LUX
2.	Frank Ostholt	GER
3.	Karen de Belder	BEL
8.	Nina Martinelle	SWE
29.	Emma Thunström	SWE
38.	Annika Metander	SWE

Kombination, individuellt

1.	Frank Ostholt	GER
2.	Pawel Warszawski	POL
3.	Katrien Galema	NED
5.	Nina Martinelle	SWE
14.	Annika Metander	SWE
34.	Emma Thunström	SWE

Kombination, lag

1.	Tyskland
2.	Italien
3.	Sverige (<i>Nina Martinelle, Emma Thunström och Annika Metander</i>)

**Vinteruniversiad 16-26 januari 2003, Tarvisio,
Italien**

Konståkning damer

1.	Shizuka Arakawa	JPN
2.	Angela Lien	USA
3.	Lesley Hawker	CAN
15.	Anneli Servin	SWE
21.	Malin Hållberg-Leuf	SWE

Konståkning herrar

1.	Alexey Vassilevski	RUS
2.	Anton Smirnov	RUS
3.	Kensuke Nakaniwa	JPN
9.	Filip Stiller	SWE

Slalom damer

1.	Kristina Hultdin	SWE
2.	Claudia Morandini	ITA
3.	Erika Hogan	USA
27.	Anette Ekman	SWE
34.	Erika Forss	SWE
-	Ida Söderberg	SWE
-	Sofie Olofsson	SWE

Slalom herrar

1.	Michael Weyermann	SUI
2.	Martin Kroisleitner	AUT
3.	Shuta Hoshino	JPN
13.	Pierre Olsson	SWE
14.	Fredrik Steinwall	SWE
-	Magnus Andersson	SWE
-	Mattias Kangas	SWE

- Marcus Andersson SWE
- Peter Bylund SWE

Storslalom damer

1. Anastasij Popkova RUS
2. Beatrice Boglio ITA
3. Jelena Lolovic JUG
17. Ida Söderberg SWE
- Erika Forss SWE
- Anette Ekman SWE

Storslalom herrar

1. Miha Malus SLO
2. Nicholas Bolner ITA
3. Tommi Virret FIN
4. Pierre Olsson SWE
12. Fredrik Steinwall SWE
15. Peter Bylund SWE
29. Magnus Andersson SWE
31. Marcus Andersson SWE
- Mattias Kangas SWE

**Student-SM i badminton, 9 november 2002,
Linköping**

Arrangörsförening: Linköpings Studenters IF

Herrar, öppen klass

1. Kaj Nyström/Martin Mileros LSIF
2. Anders Andersson/Lars Hedström SSIF
3. Amir Karim/Anders Elfving HIFS

Damer öppen klass

1. Jeanette Nordberg/Ida Nilsson KSIF
2. Karin Ekh/Lisa Eriksson ULS IF
3. Ulrika Åhs/Julia Forslin SSIF

**Student-SM i basket, 3 mot 3, 9 november 2002,
Linköping**

Arrangörsförening: Linköpings Studenters IF

Herrar, öppen klass

1. Linköpings Studenters IF
2. Jönköpings Studenters IF
3. Karlstad Studenters IF

Damer, öppen klass

1. Örebro Universitets IF
2. Jönköpings Studenters IF
3. Linköpings Studenters IF

Student-SM i skidor, 20-21 januari 2003, Vemdalen

Arrangörsförening: Östersunds Studenters IS

Telemark Classic, damer

1. Sofia Fagerberg SSIF
2. Hanna Rydlöv ÖSIS
3. Linda Fridh SSIF

Telemark Classic, herrar

1. Pontus Johansson KTH IF
2. Johan Persson ÖSIS
3. Micael Johnson SSIF

RESULTAT

Storslalom, damer

1.	Sofia Rundgren	ÖUIF
2.	Sofia Fagerberg	SSIF
3.	Linda Fridh	SSIF

Storslalom, herrar

1.	Pär Abersten	ÖSIS
2.	Oskar Andersson	ÖSIS
3.	Niklas Nääs	ÖSIS

Snowboard, herrar (damklassen ingår)

1.	Peter Adsten	ÖSIS
2.	Johan Edenteg	ÖSIS
3.	Sofia Fagerberg	SSIF

Student-SM i innebandy, 26 - 27 april 2003, Uppsala

Arrangörsförening: Ultuna Studentkårs IF

Herrar, öppen klass

1.	Handels Traders	HAIK
2.	KTH	KTH IF
3.	V-Dala FC	V-Dala IF

Damer, öppen klass

1.	ÖUIF	ÖUIF
2.	MIFU	MIFU
3.	Finnen med resten	ÖUIF

Mixed, öppen klass

1.	Karlskogarondellen 2002	LSIF
2.	Skövde Allstars	VGIF
3.	ULS IF	ULS IF

Herrar, motionsklass

1.	Uppsalaekonomerna	UPIF
2.	IU	SSIF
3.	Agroholic	ULS IF

Mixed, motionsklass

1.	Black Saints	SSIF
2.	PAIF	PAIF
3.	Uppsalaekonomerna	UPIF

Student-SM i beachvolleyboll, 30 maj - 1 juni 2003, Uppsala

Arrangörsförening: Norrlands Nations IF

Herrar

1.	Österholm/Mickelsson	NNIF
2.	Larsbo/Höglund	NNIF
3.	Fändriks/Lindberg	VNIF

Damer

1.	Grundemar/Nygren	VNIF/ULS IF
2.	Lundborg/Lundborg	NNIF
3.	Johansson/Becket	IKSU

Mixed

1.	Stavbom/Österholm	NNIF
2.	Nygren/König	NNIF/ULS IF
3.	Benediktsson/Mickelsson	ULS IF/NNIF

Föreningstävlingen

Förening	Poäng	Badminton & basket	Skidor	Innebandy	Beachvolley
SSIF	60	14	20	15	11
ULS IF	42	12		13	17
LSIF	41	18	9	14	
NNIF	33		9	5	19
ÖUIF	32	9	8	15	
ÖSIS	23		20		3
KSIF	21	15			6
KTH IF	19		14	5	
HIFS	18	7		11	
VNIF	16			5	11
VGIF	13			10	3
IKSU	12				12
SNIF	12			3	9
UPIF	12			12	
BOSS	9		9		
HIFF	8			8	
HKIF	8			8	
IBK UT	8			8	

Förening	Poäng	Badminton & basket	Skidor	Innebandy	Beachvolley
JSIF	8	5		3	
STIL	8			8	
V-dala IF	8			4	4
VIF	8			8	
MIFU	7			7	
PAIF	7			7	
HAIK	6			6	
GSIF	5			5	
IFHiG	5				5
UNIF	5			5	
ChIEF	4			3	1
BSIF	3				3
H2IF	3			3	
MIFS	3			3	
NSI IF	3		3		
IF Trikadien	1				1
ÖGIF	1				1

Statistik - Projekt och utbildningar

Förening	Fjälltur	Kvinnliga Unga Ledare	Aerobics steg 1	Aerobics steg 2	Gympa steg 1	Gympa steg 2	Totalt
ÖUIF		2	4	3	1	5	15
LSIF		3	6	1	3		13
KSIF			1	2	4	2	9
VUGI			3	2	3	1	9
STIL					2	4	6
ÖSIS	2	2					4
HIFS		2	1				3
GSIF		2					2
UAIF		2					2
ULS IF	2						2
Vild	1	1					2
Chief		1					1
IKSU		1					1
KTH IF					1		1
SIFÖ		1					1
Ej förening	2						2
Summa IF	3	10	5	4	6	4	
deltagare	7	17	15	8	14	12	73
Herr/Dam	H4/D3	D17 H2/D13		D8 H1/D13		D12	

Förbundet i siffror

Urval av aktiviteter hos studentidrottsföreningarna

Aerobics	Jujitsu
Alpint	Kanot
Badminton	Kickboxning
Basket	Klättring
Beachvolleyboll	Löpning
Bordtennis	Mountainbike
Bowling	Multisport
Box & kick	Orientering
Brazilian jiu jitsu	Power hour
Brännboll	Qigong
Bujinkan budo taijutsu	Rinkbandy
Curling	Rodd
Cykling	Rugby
Dans	Savate
Falun gong	Shintai jutsu
Flagg fotboll	Shootfighting
Fotboll	Simning
Friluftsliv	Skidor
Frisbee	Spinning
Frisbeegolf	Squash
Fäktning	Stavgång
Golf	Step-up
Goshindo	Styrketräning
Gympa	Taekwondo
Handboll	Tennis
Hundträning	Thai chi
Inline	Thaiboxning
Innebandy	Ultimate
Innefotboll	Wing tsun
Ishockey	Volleyboll
Jonglering	

Föreningutveckling

00/01	64 föreningar
01/02	67 föreningar
02/03	70 föreningar

Medlemsutveckling

00/01	37 458 medlemmar
01/02	56 713 medlemmar
02/03	68 714 medlemmar

Könsfördelning

Medlemmar
55 % kvinnor
45 % män

Ordförande

27 % kvinnor
73 % män

Medlemsföreningar

BIF	Birka Folkhögskolas Idrottsförening	Ås
BORIS	Blekinge Organiserade Idrottsstudenter	Ronneby
BOSS	Borlänge Studentsportsällskap	Borlänge
BSIF	Borås Studenters Idrottsförening	Borås
ChIEF	Chalmers Idrottsförening	Göteborg
COL	Chalmers Orienteringslöpare	Göteborg
DSC	Droopy Sport Club	Göteborg
FIKS	Föreningen Idrottsliga Kalmar Studenter	Kalmar
GHIF	Gästrik/Hälsinge Nations Idrottsförening	Uppsala
GNIF	Gotlands Nations Idrottsförening	Uppsala
GSIF	Göteborgs Studenters Idrottsförening	Göteborg
H2IF	Härnösands Högskolas Idrottsförening	Härnösand
HAIK	Handelshögskolans Idrottsklubb	Stockholm
HIFF	Högskolans Idrottsförening i Falun	Falun
HIFS	Högskolans Idrottsförening i Skövde	Skövde
HKIF	Högskolan Kristianstads Idrottsförening	Kristianstad
HSIF	Halmstads Studenters Idrottsförening	Halmstad
IBK UT	Innebandyklubben Uppsala Teknologer	Uppsala
IFA	IF Academ	Malmö
IFHI	Idrottsföreningen Högskoleidrott	Stockholm
IFHiG	Idrottsföreningen Högskolan i Gävle	Gävle
IF Trikadien	Idrottsföreningen Trikadien	Uppsala
IHIF	Idrottshögskolans Idrottsförening	Stockholm
IKSU	Idrottsklubben Studenterna i Umeå	Umeå
JSIF	Jönköpings Studenters Idrottsförening	Jönköping
KNIF	Kalmar Nations Idrottsförening	Uppsala
KOT IF	Kongliga Orienterings Teknologerna IF	Stockholm
KSIF	Karlstad Studenters Idrottsförening	Karlstad
KTH IF	Kungliga Tekniska Högskolans Idrottsförening	Stockholm
LIF	Lillsveds Idrottsförening	Värmdö
LIFAK	Linköpingsföreningen För Asiatiska Kamparter	Linköping
LSIF	Linköpings Studenters Idrottsförening	Linköping
LUGI	Lunds Universitets Gymnastik och Idrottsförening	Lund
LV	Lithe Vilse	Linköping
MIF	Medicinarnes Idrottsförening	Stockholm
MIFS	Mitthögskolans Idrottsförening Sundsvall	Sundsvall

MIFU	Medicinska Idrottsföreningen Uppsala	Uppsala
MOS	Myggans Orienteringssällskap	Umeå
NAFFI	Norrköpings Akademiska Förening För Idrottare	Norrköping
NNIF	Norrlands Nations Idrottsförening	Uppsala
NSI IF	Norra Skogsinstitutets Idrottsförening	Bispgården
PAIF	Pharmaceutiska Akademiska Idrottsförening	Uppsala
PHIS	Polishögskolans Idrotts- och Skytteförening	Stockholm
RISK	Rindi Sportklubb	Visby
SIF	Stensunds Idrottsförening	Trosa
SIFÖ	Studentidrottsförening i Örnsköldsvik	Örnsköldsvik
SkIF	Skogis Idrottsförening	Umeå
SMIF	Skogsmästarskolans IF	Skinnskatteberg
SNIF	Smålands Nations Idrottsförening	Uppsala
SSIF	Stockholms Studenters Idrottsförening	Stockholm
StNIF	Stockholms Nations Idrottsförening	Uppsala
STIL	Studentidrotten i Luleå	Luleå
TIF	Teknologernas Idrottsförening	Uppsala
UAIF	Udda Atleters Idrottsförening	Uddevalla
UFO	Uppsala Förenade Orienteringsstudenter	Uppsala
ULS IF	Ultuna Studentkårs Idrottsförening	Uppsala
UNIF	Uplands Nations Idrottsförening	Uppsala
UPIF	Uppsala Ekonomernas Idrottsförening	Uppsala
USIF	Uppsala Studenters Idrottsförening	Uppsala
V-Dala IF	Västmanland-Dalarna Nations Idrottsförening	Uppsala
VGIF	Västgöta Nations Idrottsförening	Uppsala
VNIF	Värmlands Nations Idrottsförening	Uppsala
Vic IF	Victoria Idrottsförening	Lund
VIF	Veterinärhögskolans Idrottsförening	Uppsala
Vild	Linköpings Studenters Friluftsförening	Linköping
VSIF	Västerås Studenters Idrottsförening	Västerås
VUGI	Växjö Universitets Gymnastik och Idrottsförening	Växjö
ÖGIF	Östgöta Nations Idrottsförening	Uppsala
ÖUIF	Örebro Universitets Idrottsförening	Örebro
ÖSIS	Östersunds Studenters Idrottsförening	Östersund

Årsredovisning

2002-07-01 - 2003-06-30

RESULTATRÄKNING	NOT	020701 -020630	010701 -030630
Nettoomsättning		3 865 906	2 813 160
Övriga rörelseintäkter		37 555	309 810
		3 903 461	3 122 970
Rörelsens kostnader			
Övriga externa kostnader		- 2 343 496	- 1 649 495
Personalkostnader	I	- 1 606 576	- 1 349 192
Avskrivningar och nedskrivningar av materiella och immateriella anläggningstillgångar	2	0	- 48 624
		- 3 950 072	- 3 047 311
Rörelseresultat		- 46 611	75 659
Resultat från finansiella investeringar			
Resultat från övriga värdepapper och fordringar som är finansiella anläggningstillgångar		16 788	11 812
Övriga ränteintäkter och liknande resultatposter		8 674	7 411
Räntekostnader och liknande resultatposter		- 473	0
Resultat efter finansiella poster		- 21 622	94 882
Årets resultat		- 21 622	94 882

BALANSRÄKNING	NOT	030630	020630
TILLGÅNGAR			
Anläggningstillgångar			
<i>Materiella anläggningstillgångar</i>			
Inventarier, verktyg och installationer	3	0	0
<i>Finansiella anläggningstillgångar</i>			
Andra långfristiga värdepappersinnehav	4	528 589	511 801
Summa anläggningstillgångar		528 589	511 801
Omsättningstillgångar			
<i>Kortfristiga fordringar</i>			
Övriga fordringar		107 282	58 324
Förutbetalda kostnader och upplupna intäkter		49 745	166 922
		157 027	225 246
Kassa och bank		528 268	582 188
Summa omsättningstillgångar		685 295	807 434
SUMMA TILLGÅNGAR		1 213 884	1 319 235

BALANSRÄKNING	NOT	030630	020630
EGET KAPITAL OCH SKULDER			
Eget kapital	5		
<i>Fritt eget kapital</i>			
Balanserat resultat		702 886	608 005
Årets resultat		- 21 622	94 882
		681 264	702 887
Summa eget kapital		681 264	702 887
Kortfristiga skulder			
Skatteskulder		38 443	37 65
Övriga skulder		110 734	33 738
Upplupna kostnader och förutbetalda intäkter		383 443	544 955
		532 620	616 348
SUMMA EGET KAPITAL OCH SKULDER		1 213 884	1 319 235

TILLÄGGSUPPLYSNINGAR

VÄRDERINGSPRINCIPER

Principerna är oförändrade jämfört med föregående år.

Fordringar har upptagits till de belopp varmed de beräknas inflyta.

Övriga tillgångar och skulder har upptagits till anskaffningsvärden där inget annat anges.

Periodisering av inkomster och utgifter har skett enligt god redovisningssed.

NOTER

1 Anställda och personalkostnader

	020701-030630	010701-020630
Medelantalet anställda		
Kvinnor	2	2
Män	1	1
	3	3
Löner, ersättningar och sociala kostnader		
Löner och andra ersättningar till anställda och förtroendevalda	1 080 442	942 963
SPP utbetalda medel	0	- 30 035
Pensionskostnader till övriga anställda	139 430	119 535
Övriga sociala kostnader	318 564	273 515
Övriga personalkostnader	68 140	43 214
	1 606 576	1 349 192

Några SPP medel har ej utbetalats under räkenskapsåret 02/03.

2 Avskrivningar och nedskrivningar

Anläggningstillgångar skrivs av enligt plan över den förväntade ekonomiska livslängden. Följande avskrivningsprocent tillämpas: 33%

3 Inventarier, verktyg och installationer

	030630	020630
Akkumulerade anskaffningsvärden		
Ingående anskaffningsvärde	148 192	150 442
Försäljningar/utrangeringar	0	- 2 250
Utgående ackumulerade anskaffningsvärden	148 192	148 192
Akkumulerade avskrivningar enligt plan		
Ingående avskrivningar enligt plan	- 148 192	- 101 818
Årets avskrivningar enligt plan	0	- 46 374
Utgående ackumulerade avskrivningar enligt plan	- 148 192	- 148 192
Utgående planenligt restvärde	0	0

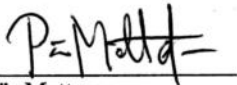
4 Aktier och andelar

	Bokfört värde	Börsvärde
Folksam Fonder	528 589	497 185

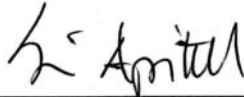
5 Förändring av eget kapital

	Balanserat	Årets
	resultat	resultat
Belopp vid årets ingång	608 005	94 882
Vinstdisposition enligt beslut av årets bolagsstämma	94 882	- 94 882
Årets resultat		21 622
Belopp vid årets utgång	702 887	21 622

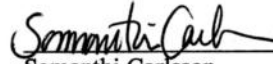
Uppsala den 20/9 2003

Pär Mattsson
Förbundsordförande

Erwin Apitzsch

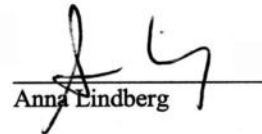
Samanthy Carlsson

Veronica Hultström

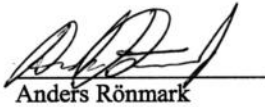
Ulf Karlsson

Anna Lindberg

Britt-Marie Olsson

Anders Rönmark

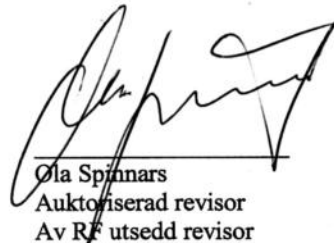
Vår revisionsberättelse beträffande denna årsredovisning har avgivits den 21/9 2003

Björn Fredriksson
Av SAIF utsedd revisor

Åke Pettersson
Auktoriserad revisor
Av SAIF utsedd revisor

Ola Spinnars
Auktoriserad revisor
Av RF utsedd revisor

Revisionsberättelse

Till förbundsötet i Sveriges Akademiska Idrottsförbund Org.nr 817600-7147

Vi har granskat årsredovisningen och räkenskaperna samt styrelsens förvaltning i Sveriges Akademiska Idrottsförbund för räkenskapsåret 2002-07-01 – 2003-06-30. Det är styrelsen som har ansvaret för räkenskapshandlingarna och förvaltningen. Vårt ansvar är att uttala oss om årsredovisningen och förvaltningen på grundval av vår revision.

Revisionen har utförts i enlighet med god revisionsd i Sverige. Det innebär att vi planerat och genomfört revisionen för att i rimlig grad försäkra oss om att årsredovisningen inte innehåller väsentliga fel. En revision innefattar att granska ett urval av underlagen för belopp och annan information i räkenskapshandlingarna. I en revision ingår också att pröva redovisningsprinciperna och styrelsens tillämpning av dem samt att bedöma den samlade informationen i årsredovisningen. Vi har granskat väsentliga beslut, åtgärder och förhållanden i förbundet för att kunna bedöma om någon styrelseledamot handlat i strid med förbundets stadgar. Vi anser att vår revision ger oss rimlig grund för våra uttalanden nedan.

Årsredovisningen har upprättats i enlighet med god redovisningssed i Sverige.

Styrelsens medlemmar har enligt vår bedömning inte handlat i strid med förbundets stadgar.

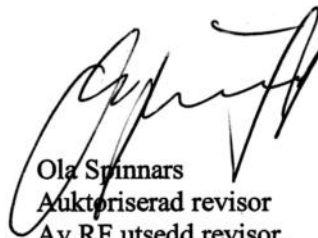
Uppsala den 21 september 2003

Björn Fredriksson
Av SAIF utsedd revisor

Åke Pettersson
Auktoriserad revisor
Av SAIF utsedd revisor

Ola Spinnars
Auktoriserad revisor
Av RF utsedd revisor

Förklaringar

CBM	Centrum för bredd- och motionsidrott
CESU	Utbildningskommitten i internationella studentidrottsförbundet
DF	Distriktsidrottsförbund
EUSA	Europeiska studentidrottsförbundet
Exekutivkommitté	Styrelse
FISU	Internationella studentidrottsförbundet
GA	General Assembly (förbundsmöte)
LOK-stöd	Lokalt aktivitetsstöd
MSAIF	Mellansveriges Akademiska Idrottsförbund
NAF	Norrlands Akademiska Idrottsförbund
NAIF	Nordens Akademiska Idrottsförbund
NBM	Nätverk för bredd- och motionsidrott
NNU	Nordic Network University Sports (Nordiskt nätverk för studentidrott)
RF	Riksidrottsförbundet
SAIF	Sveriges Akademiska Idrottsförbund
SDF	Specialdistriktsförbund
SF	Specialidrottsförbund
SISU	Svenska idrottsrörelsens studieförbund
SKAIF	Skånes Akademiska Idrottsförbund
SSM	Student-SM
StAIF	Stockholms Akademiska Idrottsförbund
STF	Svenska Turistföreningen
SVM	Studentvärldsmästerskap
VAIF	Västsveriges Akademiska Idrottsförbund
UAIF	Upplands Akademiska Idrottsförbund
Universiad	Världsspel för studenter
ÖAIF	Östra Sveriges Akademiska Idrottsförbund

www.studentidrott.se

Sveriges Akademiska Idrottsförbund
Box 2052
750 02 Uppsala
Tel 018-65 30 70
info@saif.se